RODE VLAG

HET SPOOK VAN HET COMMUNISME

RODE VLAG

HET SPOOK VAN HET COMMUNISME

Niels van Haren

COLOFON

Titel: Rode Vlag: Het Spook van het Communisme

Auteur: Niels van Haren

Uitgegeven door Niels van Haren

Eerste editie: 15 mei 2025

Tweede editie: 23 oktober 2026

ISBN: 9789403965109

© 2025–2026 Niels van Haren

Geschreven door Niels van Haren, met hulp van ChatGPT.

Dit is een fictief werk. Personages en gebeurtenissen zijn fictief. Bestaande locaties, instellingen en organisaties kunnen in een fictieve context worden gebruikt.

INHOUDSOPGAVE

01 Een onverwachte warme ontmoeting....13
Zaterdag 5 juni 2027 · 09:12 KST · KIST Instituut / Seoul

02 Schaduwen van Havana....18
Zaterdag 5 juni 2027 · 19:30 CDT · Hotel Nacional / Havana

03 Een onuitgesproken belofte....24
Zaterdag 5 juni 2027 · 19:30 KST · KIST Instituut / Seoul

04 De Dans van de Spionnen....34
Zaterdag 5 juni 2027 · 22:15 CDT · La Habana Vieja / Havana

05 Het verhelderende idee vanuit de nacht....41
Zondag 6 juni 2027 · 10:30 KST · Hotel Namsan / Seoul

06 Zeven minuten....49
Zondag 6 juni 2027 · 13:38 EDT · Pentagon / Arlington, Virginia

07 Wat niet werkte....58
Zondag 6 juni 2027 · 11:45 KST · KIST Instituut / Seoul

08 Schaduwen over Europa....71
Zondag 6 juni 2027 · 15:30 GST · Kunstmatig eiland Europa / Dubai

09 Het geld verdwijnt....81
Zondag 6 juni 2027 · 21:07 KST · Research Centre 227 / Pyongyang

10 Vertrouw niemand....92
Maandag 7 juni 2027 · 00:31 KST · KIST Instituut / Seoul

11 De derde man....104
Maandag 7 juni 2027 · 09:37 EDT · Schemerige bar / Washington, D.C.

12 De tweede toegang....115
Dinsdag 8 juni 2027 · 01:27 KST · Research Centre 227 / Pyongyang

13 Het tweede licht....120
Maandag 7 juni 2027 · 21:12 GST · Kunstmatig eiland Europa / Dubai

14 De leugen....124
Woensdag 9 juni 2027 · 20:45 KST · KIST Instituut / Seoul

15 Voor de storm....133
Dinsdag 8 juni 2027 · 14:15 EDT · Buitenwijk / Washington, D.C.

16 Equus....136
Donderdag 10 juni 2027 · 07:02 EDT · Lafayette Park / Washington, D.C.

17 De rode vlag....145
Woensdag 9 juni 2027 · 14:55 EDT · Afgelegen pakhuis / Washington, D.C.

18 Schaakblind....152
Donderdag 10 juni 2027 · 21:15 KST · KIST Instituut / Seoul

19 Het andere bord....161
Vrijdag 11 juni 2027 · 09:30 CEST · NAVO-hoofdkwartier / Brussel

20 Crimson....167
Vrijdag 11 juni 2027 · 21:15 GST · Kunstmatig eiland Europa / Dubai

21 De nasleep van verraad....181
Vrijdag 11 juni 2027 · 18:52 KST · KIST Instituut / Seoul

22 Een uitstapje met een twist....192
Zaterdag 12 juni 2027 · 09:15 EDT · Calvert Cliffs Nuclear Power Plant / Lusby

23 De race wordt intens....203
Zondag 13 juni 2027 · 05:12 KST · Research Centre 227 / Pyongyang

24 Een nieuwe orde....211
Zondag 13 juni 2027 · 15:30 GST · Kunstmatig eiland Europa / Dubai

25 De schaduw van Dakar....219
Zondag 13 juni 2027 · 22:00 UTC · Atlantische Oceaan / ten westen van Dakar

26 De kwantumdoorbraak....227
Maandag 14 juni 2027 · 08:30 KST · KIST Instituut / Seoul

27 Het licht uit voor een gevallen kameraad....241
Maandag 14 juni 2027 · 13:44 KST · Research Centre 227 / Pyongyang

28 Wat je zaait zul je oogsten....254
Dinsdag 15 juni 2027 · 14:07 GST · Kunstmatig eiland Europa / Dubai

29 Diepten van de revolutie....271
Donderdag 17 juni · 22:18 GMT · Atlantische Oceaan

30 Race tegen de klok....294
Zaterdag 19 juni 2027 · 07:18 KST · Research Centre 227 / Pyongyang

31 Chaos en invasie....321
Maandag 21 juni 2027 · 08:14 KST · Research Centre 227 / Pyongyang

32 Rood vuur....344
Donderdag 24 juni 2027 · 12:19 GMT · Krasnaya Groza / Atlantische Oceaan

33 De overkant....366
Donderdag 24 juni · 06:02 EDT · AL-NUR Hydrogen Facility / Long Island, N.Y.

34 De jacht op de Krasnaya Groza....393
Donderdag 24 juni · 10:06 EDT · Krasnaya Groza / westelijke Atlantische Oceaan

35 De open deur....414
Donderdag 24 juni · 19:36 GST · Kunstmatig eiland Europa / Dubai

36 De dag erna....450
Vrijdag 25 juni · 05:42 EDT · Het Witte Huis / Washington D.C.

37 Nieuwe gewoonten....473
Zaterdag 26 juni · 14:37 KST · Pyongyang Sunan International Airport

38 De Rode Droom....498
Woensdag 4 augustus · 07:36 EDT · Het Witte Huis / Washington D.C.

39 Het verhaal achter het verhaal....523

40 Slotpleidooi....531
Vrijdag 23 oktober 2026 · 19:00 CEST · Niels penthouse / Rheden

RODE VLAG

WANNEER ELKE KLOK ROOD TIKT

Rode Vlag: Het Spook van het Communisme begint op zaterdag 5 juni 2027 om 09:12 lokale tijd bij het KIST Instituut in Seoul, Zuid-Korea. Op hetzelfde moment wijzen de klokken elders iets anders aan — en op sommige plaatsen is het zelfs nog vrijdag 4 juni. Zoek een stad bij jou in de buurt. Alle tijden hieronder tonen exact hetzelfde moment. Referentiemoment: Seoul — 09:12 KST — 00:12 UTC

AMERIKA, EUROPA & AFRIKA

Plaats	Lokale tijd	Zone	UTC
Amsterdam	02:12	CEST	+2
Athene	03:12	EEST	+3
Berlijn	02:12	CEST	+2
Brussel	02:12	CEST	+2
Buenos Aires	21:12 — 4 jun	ART	−3
Caïro	03:12	EEST	+3
Chicago	19:12 — 4 jun	CDT	−5
Denver	18:12 — 4 jun	MDT	−6
Honolulu	14:12 — 4 jun	HST	−10
Johannesburg	02:12	SAST	+2
Londen	01:12	BST	+1
Los Angeles	17:12 — 4 jun	PDT	−7
Madrid	02:12	CEST	+2
Mexico-Stad	18:12 — 4 jun	CST	−6
Moskou	03:12	MSK	+3
New York	20:12 — 4 jun	EDT	−4
Ottawa	20:12 — 4 jun	EDT	−4
Parijs	02:12	CEST	+2
Rome	02:12	CEST	+2
São Paulo	21:12 — 4 jun	BRT	−3
Toronto	20:12 — 4 jun	EDT	−4
Warschau	02:12	CEST	+2
Washington D.C.	20:12 — 4 jun	EDT	−4

MIDDEN-OOSTEN, AZIË & OCEANIË

Plaats	Lokale tijd	Zone	UTC
Abu Dhabi	04:12	GST	+4
Auckland	12:12	NZST	+12
Bangkok	07:12	ICT	+7
Beijing	08:12	CST	+8
Brisbane	10:12	AEST	+10
Darwin	09:42	ACST	+9:30
Dhaka	06:12	BST	+6
Dubai	04:12	GST	+4
Hongkong	08:12	HKT	+8
Islamabad	05:12	PKT	+5
Istanbul	03:12	TRT	+3
Jakarta	07:12	WIB	+7
Kuala Lumpur	08:12	MYT	+8
Manilla	08:12	PHT	+8
Melbourne	10:12	AEST	+10

New Delhi	05:42	IST	+5:30
Perth	08:12	AWST	+8
Riyad	03:12	AST	+3
Seoul	09:12	KST	+9
Singapore	08:12	SGT	+8
Sydney	10:12	AEST	+10
Taipei	08:12	CST	+8
Tokyo	09:12	JST	+9
Wellington	12:12	NZST	+12

Waar geen datum staat vermeld, is het zaterdag 5 juni 2027.
Referentiemoment: Seoul — 09:12 KST — 00:12 UTC
Rekenvoorbeeld: Seoul → Amsterdam
Seoul is: KST = UTC+9
Dus: 09:12 − 9 uur = 00:12 UTC
Amsterdam is op dat moment: CEST = UTC+2
Dus: 00:12 + 2 uur = 02:12 CEST
Daarmee krijg je: Seoul 09:12 KST → 00:12 UTC → Amsterdam 02:12 CEST

INLEIDING

Rode Vlag: Het Spook van het Communisme

Niels van Haren

Technologie heeft de wereld niet overgenomen.

De wereld heeft zichzelf alleen zo afhankelijk van technologie gemaakt dat vertrouwen belangrijker is geworden dan controle. Bij het Korea Institute of Science and Technology in Seoul kijkt Hana Parker op een zaterdagmorgen naar een getal dat eigenlijk niet op haar scherm hoort te staan. 99,73 procent. Niet slecht. Niet indrukwekkend. Te goed.

Een kwantumexperiment doet iets wat volgens haar modellen nog niet mogelijk zou moeten zijn. Tussen moderne onderzoeken vindt Hana een oud Sovjetdocument. Vergeelde pagina's. Vergelijkingen uit een tijd waarin de technologie om ze uit te voeren nog niet bestond. Onderaan staat een beschadigde naam. Ze kent hem niet. Waarom zou ze? Op datzelfde moment verschijnen op een ander scherm beelden uit de Verenigde Staten. Rook. Politie. Demonstraties.

Een samenleving waarin steeds minder mensen nog weten wie of wat ze kunnen vertrouwen. Hana kijkt van het nieuws naar haar kwantumprocessor. Twee gebeurtenissen.

Twee verschillende werelden. Tenminste, zo lijkt het. Aan de andere kant van de planeet bevindt Harry Wheeler zich in Washington D.C. Een machtig politicus. Een man met humor, overtuigingen en een opvallende fedora.

Hij staat aan de vooravond van een politieke toekomst die zelfs hij nauwelijks hardop durft te voorspellen. Wat Hana en Wheeler met elkaar te maken hebben, weten ze niet. Misschien aanvankelijk helemaal niets. Tussen Seoul en Washington ligt een wereld van regeringen, financiële markten, inlichtingendiensten, militaire commandocentra, satellieten, onderzeeërs en mensen die allemaal denken dat zij begrijpen wat er werkelijk gebeurt. In Pyongyang worden systemen gebouwd waarvan bijna niemand buiten een kleine kring het bestaan kent. In Dubai bespreken mannen macht alsof landen, markten en bevolkingen schaakstukken zijn.

Op zee krijgen commandanten bevelen die steeds moeilijker te onderscheiden zijn van manipulatie. In banken, datacenters en overheidsgebouwen vertrouwen miljoenen mensen iedere seconde op iets wat ze vrijwel nooit zien: dat een digitaal systeem de waarheid vertelt. Daar begint Rode Vlag. Niet met de vraag of technologie gevaarlijk is. Technologie is gereedschap. Dat is ze altijd geweest.

De interessantere vraag is wie het gereedschap vasthoudt.

En misschien nog belangrijker: wie denkt dat hij het vasthoudt?

HET SPOOK

De titel Het Spook van het Communisme verwijst niet uitsluitend naar één land, één partij of één politieke doctrine. Het spook dat door deze roman waart is ouder en moeilijker vast te pakken. Het gaat over macht. Over controle. Over gelijkheid en ongelijkheid. Over systemen die beloven orde te brengen. Over mensen die vrijheid verdedigen zolang die vrijheid niet te veel onzekerheid veroorzaakt.

En over de vraag hoeveel vrijheid mensen bereid zijn op te geven wanneer veiligheid, stabiliteit of vooruitgang iets anders lijken te eisen. Ideologieën verdwijnen zelden volledig. Ze veranderen van naam. Van vlag. Van taal. Soms zelfs van technologie.

Wat gisteren door een staat werd gecontroleerd, kan morgen door een algoritme worden gecontroleerd. Wat vroeger propaganda heette, kan zich nu voordoen als informatie. Een bevel hoeft niet altijd als bevel te klinken. En een keuze is niet noodzakelijk vrij alleen omdat niemand haar hardop heeft opgelegd.
Dat betekent niet dat Rode Vlag een politieke voorspelling probeert te zijn.
Het is een thriller. Een fictief verhaal. Maar fictie heeft één groot voordeel: ze mag vragen stellen voordat de werkelijkheid besluit of ze ooit relevant worden.

TECHNOLOGIE EN VERTROUWEN

Kwantumcomputing speelt een grote rol in dit verhaal.
Maar u hoeft geen kwantumfysicus te zijn om Rode Vlag te lezen. Hana Parker begrijpt genoeg voor ons allemaal. Waar nodig wordt technologie uitgelegd vanuit wat ze doet en waarom dat belangrijk is, niet vanuit de verwachting dat de lezer eerst een natuurkundeboek heeft gelezen. De techniek is bovendien nooit het werkelijke onderwerp. De gevolgen zijn dat wel. Een extreem krachtige computer is interessant. Een computer die encryptie kan analyseren is interessant. Een machine die miljoenen mogelijkheden sneller kan onderzoeken dan mensen dat kunnen, is indrukwekkend. Maar de echte vraag begint pas daarna. Wat laat je zo'n systeem doen? Waar ligt de grens? En wie beslist dat?
Een machine kan misschien berekenen welke keuze statistisch de beste uitkomst geeft. Maar betekent dat automatisch dat het ook de juiste keuze is? Dezelfde vraag geldt voor cyberoorlog. Een digitale aanval hoeft niet spectaculair te zijn. Servers hoeven niet in brand te vliegen. Beeldschermen hoeven geen schedel te tonen. Een bank hoeft zelfs niet offline te gaan. Stel dat twee computersystemen allebei met volledige zekerheid zeggen dat ze gelijk hebben.
En dat hun antwoorden verschillend zijn. Welke vertrouwt u dan? Een saldo.
Een digitaal certificaat. Een militaire opdracht. Een verkiezingsuitslag.
Een satellietpositie. Een nieuwsbericht. Onze wereld functioneert omdat we duizenden keren per dag aannemen dat systemen waarvan we de werking niet persoonlijk controleren betrouwbaar genoeg zijn. Rode Vlag speelt met de mogelijkheid dat juist die aanname een doelwit kan worden. Niet de computer vernietigen. Het vertrouwen erin beschadigen. Want zodra mensen een systeem niet meer vertrouwen, hoeven hackers het misschien helemaal niet meer uit te schakelen.
Mensen doen dat zelf.

DE WERELD IS GEEN SCHAAKBORD

Geopolitieke thrillers doen soms alsof ergens één kamer bestaat waarin een paar briljante mensen de wereld verdelen. Rode Vlag begint ook met mensen die graag zouden willen dat de wereld zo eenvoudig was. Maar landen zijn geen schaakstukken. China heeft Chinese belangen. Amerika Amerikaanse.
Rusland Russische. Een sjeik in Dubai kan denken dat hij een bondgenoot heeft terwijl die bondgenoot alleen tijdelijk dezelfde richting op beweegt.
Een politicus kan denken dat hij een organisatie gebruikt terwijl die organisatie hetzelfde over hem denkt. Een commandant kan een geldig bevel krijgen en zich toch afvragen of degene die het verzond werkelijk degene was die het bevel gaf.
En een systeem kan misschien helemaal niemand hoeven te besturen.

Misschien is het genoeg om omstandigheden te creëren waarin iedereen om zijn eigen redenen ongeveer dezelfde kant op gaat. Dat idee vormt een belangrijke onderstroom van deze roman. Niet: Wie bestuurt iedereen? Maar: Wat als niemand bestuurd hoeft te worden? Wat als omstandigheden, belangen, angst en overtuiging voldoende zijn? Dan ontstaat een veel ongemakkelijkere wereld. Een wereld waarin mensen volkomen vrijwillig beslissingen kunnen nemen die samen iets vormen wat geen van hen afzonderlijk heeft gekozen.
Dat is de wereld waarin Hana, Wheeler en de andere personages terechtkomen. Geen van hen ziet het volledige bord.
Misschien bestaat er niet eens één volledig bord.

KUNSTMATIGE INTELLIGENTIE BUITEN HET VERHAAL

Kunstmatige intelligentie speelt niet alleen binnen Rode Vlag een rol.
Ze maakte ook deel uit van het creatieve proces waarmee deze roman tot stand kwam.
Rode Vlag: Het Spook van het Communisme is geschreven door Niels van Haren en tot stand gekomen in samenwerking met ChatGPT. Dat betekent niet dat een AI-agent op een knop drukte en zelfstandig dit boek produceerde. De personages, verhaallijnen, keuzes, correcties en uiteindelijke richting van de roman bleven onder regie van de auteur. ChatGPT werd gebruikt als sparringpartner. Voor scènes. Dialogen. Technische vraagstukken. Alternatieven. Tijdlijnen. Continuïteit.
En soms voor de eenvoudige maar verrassend belangrijke vraag: Klopt dit nog met wat dertig hoofdstukken geleden is gebeurd? Die samenwerking past merkwaardig goed bij het onderwerp van het boek. Want ook tijdens het schrijven kwam steeds dezelfde vraag terug: Wat laat je een machine doen? En welke beslissing moet uiteindelijk van een mens blijven? Een AI kan een mogelijkheid voorstellen.
Een verband zien. Een inconsistentie aanwijzen. Een scène uitwerken.
Maar iemand moet zeggen: Dit blijft. Dit niet. Die kant op. Die beslissing behoort aan de auteur. Net zoals in Rode Vlag uiteindelijk niet de kracht van een machine het interessantst is, maar de verantwoordelijkheid van degene die besluit waarvoor ze wordt gebruikt.

EEN WERELD IN BEWEGING

Rode Vlag beweegt over continenten. Seoul. Washington. Havana. Pyongyang. Dubai. De Atlantische Oceaan. En uiteindelijk een eenvoudige hoeve in Australië.
De schaal wordt soms groot. Regeringen. Legers. Wereldmarkten. Satellieten. Kwantumtechnologie. Maar onder die grote gebeurtenissen blijven mensen staan. Een wetenschapper die zich afvraagt waarom haar berekening te goed is.
Een zus die duizenden kilometers verderop wil weten of haar familie veilig is.
Een politicus die misschien ontdekt dat het bereiken van zijn droom iets anders is dan ermee leven. Een commandant die moet bepalen wanneer gehoorzaamheid ophoudt een deugd te zijn. Mensen die verliefd worden terwijl niemand daar tijd voor heeft.
Mensen die fouten maken.
Mensen die denken dat ze een ander gebruiken. Mensen die iets bouwen en pas later ontdekken waarvoor anderen het willen gebruiken. Misschien is dat uiteindelijk het belangrijkste verschil tussen technologie en mensen. Een machine hoeft niet te leven met schuld. Een mens wel. Een algoritme kan een waarschijnlijkheid opnieuw berekenen. Een mens kan een keuze niet altijd opnieuw maken.

WAAROM 2027?

Omdat 2027 dichtbij genoeg is om herkenbaar te zijn.
De auto's rijden nog steeds over wegen. Mensen drinken thee. Journalisten kijken naar hun telefoon. Politici maken ruzie. Kinderen tekenen draken. Banken openen in de ochtend. Vliegtuigen stijgen op. En toch is het ver genoeg weg om enkele technologieën en geopolitieke ontwikkelingen een paar stappen verder te zetten.
Dat was belangrijk. Rode Vlag moest niet aanvoelen als een verre sciencefictionwereld. De lezer moest kunnen denken: Ik herken dit. Misschien niet de machine. Misschien niet de operatie. Maar wel de afhankelijkheid. De spanning.
De onzekerheid. De neiging om technologie te vertrouwen zolang ze werkt.
En de paniek wanneer dat vertrouwen ineens ontbreekt. De toekomst in deze roman is daarom geen wereld vol vliegende auto's en onbegrijpelijke machines.
Het is onze wereld. Alleen een paar beslissingen verder.

DE LEZER HOEFT NIET ALLES TE VERTROUWEN

Een thriller vraagt soms om technische mogelijkheden die verder gaan dan wat vandaag praktisch beschikbaar is. Rode Vlag doet dat ook.
Kwantumtechnologie ontwikkelt zich snel, maar de systemen in deze roman blijven fictie.
Militaire procedures worden vereenvoudigd waar het verhaal daarom vraagt.
Organisaties en operaties worden gecombineerd of bedacht. Personages zijn fictief.
Dit boek is geen technisch handboek en geen blauwdruk voor geopolitiek.
De technologie moet overtuigend genoeg zijn om de menselijke vraag mogelijk te maken. Meer niet. Misschien past zelfs dat bij het thema. U hoeft als lezer niet automatisch alles te geloven wat een systeem u vertelt. Ook dit boek niet.
Twijfel gerust. Vraag u af of iets mogelijk is. Vraag u af of iemand gelijk heeft. Vraag u vooral af waarom iemand wil dat een ander iets gelooft. Want vrijwel ieder belangrijk personage in Rode Vlag is ergens van overtuigd. Sommigen van een ideologie. Sommigen van technologie. Sommigen van hun eigen intelligentie. Sommigen van een andere persoon. En bijna allemaal ontdekken ze dat vertrouwen kwetsbaarder is dan ze eerst dachten.

DE EERSTE REGEL

Straks begint het verhaal op een rustige zaterdagmorgen in Seoul.
Hana Parker zit alleen in een laboratorium. Buiten begint de stad aan een gewone dag. Aan de andere kant van de wereld tonen televisies beelden van onrust.
Een oude Sovjetnaam verschijnt op een scherm. Twee helikopters zijn onderweg.
Nog is er niets gebeurd. Geen oorlog. Geen nucleaire dreiging. Geen wereldwijde crisis. Alleen een getal. 99,73 procent. Te goed om waar te zijn. Dat is hoe grote gebeurtenissen vaak beginnen. Niet met tromgeroffel. Niet met een verklaring.
Niet met iemand die zegt: Vanaf nu verandert alles. Meestal begint verandering als iets kleins. Een afwijking. Een beslissing. Een regel code. Een document dat iemand bijna niet opent. Een bevel dat een paar seconden te laat arriveert. Een systeem dat precies doet waarvoor het gebouwd is. En misschien is dat de gedachte waarmee Rode Vlag het best kan beginnen. De gevaarlijkste systemen zijn niet noodzakelijk de systemen die falen. Soms zijn het juist de systemen die perfect functioneren.
En de gevaarlijkste keuzes zijn misschien niet de keuzes die iemand ons oplegt.
Maar de keuzes waarvan we absoluut zeker weten dat we ze zelf hebben gemaakt.
Welkom in 2027.

HOOFDSTUK 1

Een onverwachte warme ontmoeting

Zaterdag 5 juni
KIST Instituut / Seoul – Zuid-Korea
09:12 KST

‘Wetenschap begint waar het verwachte antwoord ophoudt.’
— Hana Parker —

De ochtendzon gleed over de bergen rond Seoul en weerkaatste in de glazen gevel van het Korea Institute of Science and Technology, het KIST-complex, hoog boven de stad tegen een berghelling gebouwd. Binnen merkte Hana Parker daar weinig van.
Ze zat al ruim een uur achter dezelfde werkplek. Op het grootste scherm voor haar liep een nieuwe reeks berekeningen. Groene en blauwe lijnen schoven langzaam over een donkere achtergrond. Daarnaast stonden tabellen met meetwaarden die vrijwel voor ieder ander betekenisloos zouden zijn. Voor Hana niet.
Ze boog zich iets naar voren.
TWO-QUBIT FIDELITY: 99.73%
ERROR RATE: BELOW THRESHOLD
PHOTONIC LINK: ACTIVE
Dat percentage bleef haar dwarszitten. Niet omdat het slecht was. Omdat het te goed was. Hana pakte de beker groene matcha naast haar toetsenbord en nam gedachteloos een slok. Ze trok onmiddellijk een gezicht. ‘Bitter.’ Ze keek naar haar thee.
De matcha had ooit zacht en aards gesmaakt, maar na ruim een uur naast haar toetsenbord te hebben gestaan, was daar weinig van over. Hana keek op haar horloge. Even na negen uur ’s ochtends. Ze had niet eens gemerkt hoe lang ze naar dezelfde berekeningen had zitten staren. Hana zette de beker terug en keek om zich heen.
Op zaterdagochtend was het laboratorium vrijwel leeg.
Alleen het zachte gezoem van de koeling en het ritmische tikken van een relais doorbraken de stilte. Hana opende de ruwe meetgegevens. De kwantumprocessor waaraan haar team werkte, was nog lang niet wat de kranten graag een kwantumcomputer noemden. Daarvoor was het systeem te instabiel, te klein en te afhankelijk van klassieke foutcorrectie. Maar iedere maand kwamen ze dichterbij.
En soms, zoals vanochtend, gebeurde er iets dat volgens hun modellen eigenlijk nog niet mogelijk hoorde te zijn. Hana liet dezelfde berekening opnieuw uitvoeren.
Hetzelfde resultaat verscheen weer. 99.73% Ze fronste. ‘Onmogelijk.’
Ze veranderde twee parameters. Nogmaals. 99.72% Bijna identiek.
Hana opende een tweede venster en vergeleek de resultaten met oudere theoretische simulaties uit het onderzoeksarchief. Een lijst met tientallen documenten verscheen. Japanse studies. Amerikaanse papers. Een Nederlands onderzoek naar fotonische koppeling. En helemaal onderaan een oud gescand Sovjetdocument waarvan het grootste deel nooit vertaald was. Ze klikte het open. De scan was slecht. De randen waren vergeeld en verschillende regels waren met zwarte balken onleesbaar gemaakt. Bovenaan stond: АКАДЕМИЯ НАУК СССР — 1991 Daaronder een reeks vergelijkingen.
Hana kende nauwelijks Russisch, maar wiskunde had geen vertaling nodig.

Ze boog zich dichter naar het scherm. Een van de vergelijkingen leek opvallend veel op het foutcorrectiemodel dat haar eigen systeem zojuist zelfstandig had benaderd. ‘Hoe dan…’ Ze scrolde verder. Onderaan de pagina stond een gedeeltelijk beschadigde verwijzing naar de oorspronkelijke onderzoeker.

A. M. VOLK—

De rest ontbrak. Waarschijnlijk een van de duizenden theoretici uit de laatste jaren van de Sovjet-Unie. Mensen die met papier en potlood ideeën hadden uitgewerkt waarvoor destijds simpelweg geen technologie bestond.

Ze schoof het venster opzij. Interessant. Meer niet.

Op een kleiner scherm rechts van haar veranderde ondertussen het beeld. CNN.

Ze had het geluid uitgeschakeld, maar de beelden waren duidelijk genoeg.

Rook boven een Amerikaanse stad. Politievoertuigen. Een brandende auto.

Mensen die door een winkelstraat renden. Onderaan het scherm stond: UNREST CONTINUES ACROSS UNITED STATES

Hana keek weer naar haar berekeningen. Tien seconden later keek ze opnieuw naar CNN. Ditmaal verscheen Washington. Ze pakte haar telefoon. Geen nieuwe berichten. Dat beviel haar nog minder.

Mia woonde in een buitenwijk van Washington D.C. en had haar de avond ervoor gebeld. Haar zus had geprobeerd luchtig te klinken, maar Hana kende haar te goed. Het is hier een puinhoop, Hana.

Dat waren haar exacte woorden geweest. Hana opende WhatsApp.

Hun laatste gesprek stond nog bovenaan. Ze typte: HEY. ZIJN DE STRATEN NOG VEILIG? LAAT EVEN WETEN OF ALLES GOED IS. LIEFS.

Verzonden. Een minuut later trilde haar telefoon. HECTISCH HIER. OVERDAG GAAT HET NOG WEL. ’S AVONDS BLIJF IK BINNEN. MAAK JE GEEN ZORGEN. MIS JE. X

Hana bleef nog even naar het scherm kijken.

Toen legde ze haar telefoon naast het toetsenbord, maar haar aandacht keerde niet terug naar de cijfers. Een tijdje zat ze alleen maar stil. Voor haar draaide de volgende simulatie verder. Buiten bewoog Seoul langzaam de ochtend in.

Hana keek uiteindelijk weer naar het oude Sovjetdocument. Ze opende het volledig en scrolde naar beneden.

A. M. VOLK—

Ze vergrootte de beschadigde regel. De software probeerde de ontbrekende letters te reconstrueren.

A. M. VOLKOV

Hana bleef een paar seconden naar de naam kijken. De volledige naam maakte het document niet belangrijker. Volkov was geen bekende naam in de vakliteratuur, geen gevierde wetenschapper. Een spook uit een vergeten archief.

Buiten het laboratorium begon ergens glas te trillen. Eerst nauwelijks hoorbaar. Daarna opnieuw. Hana keek op. Het geluid kwam niet uit het gebouw. Het kwam uit de lucht. Een zwaar gebrom vulde de lucht boven het terrein. Rotorbladen.

Hana stond op en liep naar het raam. Twee zwarte helikopters scheerden laag boven de bomen en draaiden richting het landingsplatform. Black Hawks. De Amerikanen. Subtiel als altijd. Ze keek op haar horloge. Aan boord zat het Australische R&D-team.

Hana stopte haar telefoon in haar jaszak. Bij het verlaten van het laboratorium keek ze nog eenmaal naar het hoofdscherm. De resultaten stonden er nog. 99.73%. Het Sovjetdocument was verdwenen achter de andere vensters.

Hana liep het landingsplatform op. De rotorwind sloeg tegen haar gezicht toen de eerste Black Hawk landde. Stof en kleine steentjes joegen over het beton. Medewerkers van KIST wachtten verderop bij de gele veiligheidslijn.
Enkele seconden later landde de tweede helikopter ernaast. De motoren bleven draaien. De zijdeur van het eerste toestel schoof open. Twee mannen in uniform stapten uit, gevolgd door leden van het Australische onderzoeksteam. Hana herkende verschillende gezichten van eerdere gezamenlijke projecten.
Toen stapte de laatste passagier naar buiten. Ze bleef staan. Jack Reid.
Hij bukte en liep onder de draaiende rotorbladen door, met een tas over zijn schouder, richting de veiligheidslijn. Zelfs van een afstand herkende Hana die manier van lopen. Ontspannen. Alsof haast iets was waar alleen anderen last van hadden.
Jack zag haar. Hij vertraagde. Een glimlach verscheen op zijn gezicht.
Hana voelde tot haar irritatie dat ze zelf ook glimlachte. Tokio. Het was jaren geleden, maar sommige herinneringen hadden blijkbaar geen toestemming nodig om terug te keren. Een conferentie over kwantumtechnologie. Met meer sake dan verstandig was. Discussies die tot diep in de nacht doorgingen. Kersenbloesem waaide over de straten. Jack had geprobeerd Hana ervan te overtuigen dat kunstmatige intelligentie uiteindelijk belangrijker zou worden dan de hardware waarop ze draaide.
Hana had hem verteld dat hij ongelijk had. Jack had geantwoord dat hij haar graag twintig jaar de tijd gaf om dat toe te geven. Daarna waren hun carrières verschillende kanten opgegaan. Tot vandaag.
Jack bleef voor haar staan. ‘Hana Parker.’
‘Jack Reid.’
Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Je ziet er precies hetzelfde uit.’
‘Dan heb je dringend een bril nodig.’
Zijn glimlach werd breder. ‘Dat heb ik gemist.’
‘Mijn beledigingen?’
‘Je wetenschappelijke nauwkeurigheid.’
Achter hem liepen de andere Australiërs richting het gebouw. Hana wees naar de helikopters. ‘Jullie hadden ook gewoon vanaf het vliegveld kunnen komen.’
‘En deze entree missen?’
‘Precies wat ik bedoel.’ Ze trok één wenkbrauw op. ‘En ik moet zeker geloven dat jij hier helemaal niets mee te maken had?’
Jack spreidde onschuldig zijn handen. ‘Niet mijn keuze.’
Hana glimlachte. ‘Dat zeggen mannen van geheime diensten altijd.’
Jack grijnsde. ‘Wie zegt dat ik voor een geheime dienst werk?’
‘Niemand.’ Hana draaide zich om. ‘Daarom weet iedereen het.’
Jack schoot in de lach en liep met haar mee. ‘Je bent echt niets veranderd.’
‘Jij wel.’
Hij keek haar van opzij aan. ‘Positief?’
Hana keek Jack speels aan. ‘Dat moet ik nog bepalen.’
Ze bereikten de glazen deuren van het onderzoeksgebouw. Binnen werd het plotseling stil nadat het gebulder van de helikopters achter hen wegviel. Jack keek door het glas naar de laboratoria. ‘Dus dit is waar jullie het wonder bouwen.’
‘Er zijn geen wonderen.’
‘Dat klinkt teleurstellend.’
‘Alleen hardware, wiskunde en onderzoekers die te weinig slapen.’
‘Dat klinkt meer als de Hana die ik ken.’

Ze liepen verder. Jack keek door een raam naar een cryogene installatie. ‘Hoe ver zijn jullie?’
Hana keek hem van opzij aan. ‘Dat hoor je morgen tijdens de briefing.’
Jack grijnsde. ‘Nu gebruik je mijn eigen antwoord tegen me.’
‘Efficiëntie.’
‘En ik dacht dat je blij was me te zien.’
Hana bleef bij een kruising in de gang staan. ‘Ik bén ook blij je te zien.’
Jack zei niets. De speelse uitdrukking op zijn gezicht verdween net genoeg om de stilte tussen hen ineens anders te laten voelen.
Hana verbrak als eerste het oogcontact. ‘Jullie kamers zijn in het gastenverblijf. Geef iedereen een uur om zich op te frissen.’
‘En daarna?’ vroeg Jack nieuwsgierig en een beetje ongeduldig.
‘Eten.’
‘Officieel programma?’
‘Nee.’
‘Beter.’
Hana liep alweer verder. Jack volgde. ‘Herinner je je nog dat kleine restaurant in Tokio?’ vroeg hij.
‘Waar jij beweerde dat wasabi nauwelijks scherp was?’
‘Ik had gelijk.’
‘Je hebt twintig minuten niet kunnen praten.’
‘Jetlag.’
Hana lachte. Bij de uitgang naar het gastenverblijf bleef ze staan. ‘Ik ken hier een plek die beter is.’
Jack trok zijn wenkbrauw op. ‘Is dat een wetenschappelijke hypothese?’
‘Een bewezen feit.’
‘Dan moet ik het bewijs inspecteren.’
‘Half acht.’
‘Ik zal er zijn.’
Hana liep weg.
‘Hana?’
Ze keek om. Jack stond nog bij de deur. ‘Het is echt goed je weer te zien.’
Deze keer maakte hij geen grap. Hana keek hem enkele seconden aan. ‘Jou ook, Jack.’
Ze draaide zich om en liep richting haar laboratorium. Jack bleef haar nakijken totdat ze achter de hoek verdween. Een korte trilling tegen zijn borst. Niet zijn gewone telefoon. Toen verdween zijn glimlach.
Hij wachtte. Vijf seconden. Tien.
Daarna liep hij niet naar het gastenverblijf. Hij nam een zijgang. Bij een raam controleerde hij of niemand hem volgde en haalde een dunne telefoon uit de binnenzak van zijn jas. Geen persoonlijk toestel. Geen Australisch overheidsmodel. Een apparaat zonder logo.
Hij hield zijn duim tegen de sensor. Het scherm bleef zwart.
Een tweede controle volgde. Daarna verscheen één regel.

SECURE CHANNEL — CANBERRA

Jack keek de lege gang in. Hij opende het bericht.
ARRIVAL CONFIRMED, ADDITIONAL TASKING AUTHORIZED.

Een nieuwe regel verscheen.
POSSIBLE SECURITY BREACH — KIST.
Jack las de regel nog een keer. Zijn aanwezigheid in KIST had zojuist een tweede betekenis gekregen. Nog een regel.
DO NOT DISCLOSE.
Daarna verscheen onderaan:
FURTHER INSTRUCTIONS TO FOLLOW.
Jack verwijderde het bericht. Het scherm werd zwart.
In de verte klonk Hana's lach toen ze ergens in de gang een collega tegenkwam.
Jack keek in die richting. Een paar minuten geleden was hij werkelijk blij geweest haar terug te zien. Dat was het probleem. Hij stopte de telefoon terug in zijn jas.
'Verdomme.' Daarna liep hij naar het gastenverblijf.
Achter hem, in Hana's verlaten laboratorium, bleef één computer nog enkele seconden actief voordat de automatische slaapstand inschakelde.
Het oude Sovjetdocument verscheen nog één keer tussen de openstaande vensters.
A. M. VOLKOV
Daaronder stond een regel die Hana niet had gezien.
ARCHIEFREFERENTIE: QR-17
Toen werd het scherm zwart.

HOOFDSTUK 2

Schaduwen van Havana

Zaterdag 5 juni
Hotel Nacional / Havana
19:30 CDT

'Revoluties zijn alleen prachtig voor mensen die ze vanuit hotels bekijken.'
— Yusef Nouri —

De Chevrolet had betere tijden gekend.
Harry Wheeler niet. Hij zakte genietend weg in de brede leren achterbank terwijl de chauffeur de oude wagen door Havana stuurde. De V8 bromde zwaar, alsof ieder onderdeel afzonderlijk bezwaar maakte tegen de reis. Onder het dashboard rammelde metaal. Bij iedere hobbel kraakte het leer onder Harry's gewicht.
Harry stak een sigaar op en liet de rook langzaam uit het geopende raam verdwijnen. Hij genoot elke seconde van de te korte rit. De warme Cubaanse avondlucht stroomde naar binnen. Havana gleed achter hem voorbij in kleuren die Washington allang vergeten leek te zijn. Afbladderende gevels in blauw, geel en roze. Amerikaanse auto's uit een tijd waarin politici nog hoeden droegen. Muziek uit openstaande ramen. Een oude man op een balkon, met een sigaar.
Harry glimlachte. Een stad die officieel tientallen jaren vijand van Amerika was geweest en ondertussen meer Amerikaanse geschiedenis had bewaard dan Amerika zelf.
De chauffeur keek via de spiegel naar hem.
'Primera vez en Cuba, señor?'
Harry schudde zijn hoofd. 'Niet helemaal.'
De chauffeur verstond hem niet, maar knikte alsof het antwoord volkomen duidelijk was. Harry keek weer naar buiten.
In Washington zouden ze hem waarschijnlijk gek verklaren als ze wisten waar hij dit weekend werkelijk was. De Speaker of the House hoorde niet op zaterdagavond incognito door Havana te rijden. Zeker niet voor een ontmoeting met een Iraanse tussenpersoon van Rode Vlag. En absoluut niet met een koffer waarvan de inhoud zijn politieke carrière binnen vijf minuten kon beëindigen.
Harry keek naar de leren koffer naast zich. Hij tikte er eenmaal tegenaan.
'Blijf stil.'
De chauffeur keek opnieuw in zijn spiegel. Harry glimlachte vriendelijk.
'Niet tegen jou.'
De Chevrolet draaide het terrein van Hotel Nacional op. Het imposante gebouw verhief zich boven de kust alsof het nog altijd wachtte op gangsters, diplomaten en revolutionairen uit een vorige eeuw. Palmbomen bewogen langzaam in de wind. Vanuit de tuin klonk muziek. Op het terras dronken toeristen cocktails alsof geopolitiek alleen op televisie bestond.
De auto stopte. Harry betaalde de chauffeur en stapte uit. Hij zette zijn fedora iets schuiner. Precies goed. Zijn moeder had vroeger gezegd dat een man aan zijn hoed kon worden herkend. Harry had daar later zijn eigen gewoonte van gemaakt. Bij hem stond de fedora bijna altijd een tikje schuin, zoals vanavond.
Hij pakte zijn koffer. Bij de receptie lag zijn reservering klaar. Niet onder Wheeler. Uiteraard niet.
'Mr. Harold Wilson?' vroeg de receptioniste.

Harry glimlachte. ‘Tot morgenochtend wel.’
Ze keek hem vragend aan. ‘Excuse me?’
‘Lange vlucht.’
De vrouw glimlachte beleefd en schoof hem de kamersleutel toe. Harry nam hem aan en grinnikte. Dit intikkertje kon hij niet laten. Dat was zijn zwakte. Of zijn talent.
Hij had nooit precies besloten welke van de twee. Op weg naar de lift bekeek hij de lobby via de spiegelwand tegenover de bar. Geen gezichten die hij herkende.
Geen opvallende belangstelling. Geen mannen die net iets te lang dezelfde krant lazen.
De liftdeuren sloten. Pas toen hij alleen was, verdween de glimlach van zijn gezicht.
Zijn spiegelbeeld in de oude lift keek hem vragend aan.
Zesenvijftig jaar.
Speaker of the House. Tweede in de constitutionele lijn naar het presidentschap.
Dat laatste vond hij altijd een bijzonder interessante formulering. Tweede.
Alsof geschiedenis netjes een wachtrij vormde.
De lift stopte. Harry stapte uit en liep zoekend door de gang naar zijn kamer.
Drie verdiepingen lager zat Yusef Nouri in de hotelbar. Hij dronk niets. Voor hem stond een glas wodka waarin het ijs langzaam smolt. Zijn telefoon lag op tafel met het scherm naar beneden. Naast zijn rechterhand lag een oude munt.
Een Iraanse rial.
Versleten. Bijna waardeloos.
Yusef liet hem tussen wijs- en middelvinger verdwijnen, haalde hem weer tevoorschijn en liet hem over zijn knokkels rollen. Een oude gewoonte. Wie hem kende, vroeg er niet naar. Wie dat wél deed, kende Yusef nog niet lang genoeg.
Hij keek naar de klok achter de bar. 19.42. Wheeler was twaalf minuten geleden aangekomen. Yusef wist het zonder hem gezien te hebben. De Chevrolet die Harry vanaf José Martí International Airport had genomen, was tweemaal door een van zijn mensen gecontroleerd.
Niemand had hem gevolgd.
Dat betekende niet dat niemand wist dat hij hier was. Het betekende alleen dat Yusef niemand had gevonden.
Een belangrijk verschil.
Zijn telefoon trilde eenmaal. Geen geluid.
Een bericht van één regel.
GUEST IN ROOM. CLEAN ARRIVAL.
Yusef verwijderde het. Daarna pakte hij eindelijk zijn glas. Harry Wheeler fascineerde hem. Niet omdat de Amerikaan communist was. Yusef had in zijn leven genoeg rijke mannen ontmoet die droomden van systemen waarin vooral andere mensen hun bezit moesten delen.
Maar Harry geloofde het werkelijk.
Dat maakte hem bruikbaar. En gevaarlijk.
Idealisten waren bereid dingen te doen waarvoor gewone criminelen eerst betaald wilden worden. Yusef nam een slok wodka.
Boven hem bereidde de derde machtigste politicus van de Verenigde Staten zich voor op een avondje Havana. Morgen zou diezelfde man het Pentagon binnengaan.
En als alles volgens plan verliep, zou Amerika een van zijn best bewaakte geheimen vrijwillig naar buiten dragen. Yusef glimlachte nauwelijks zichtbaar.
Geen explosieven. Geen geweren. Geen commando-eenheid. Alleen een politicus met toegangsrechten. Soms was menselijke ijdelheid de beste malware ter wereld.

Harry legde zijn koffer op het bed. Hij opende de sloten. Klik. Klik. Het deksel ging omhoog. Bovenop lagen een fel Hawaiiaans shirt, twee overhemden en een toilettas. Harry haalde ze eruit.
Daaronder lag zijn echte bagage.
Een horloge.
Mat zwart.
Geen merk. Geen serienummer.
Op het eerste gezicht nauwelijks bijzonder. Harry draaide aan de buitenste ring. Een vrijwel onzichtbaar lampje knipperde eenmaal.
Hij stopte onmiddellijk.
Niet hier.
Yusef had hem gewaarschuwd. Het apparaat was speciaal aangepast om draadloze netwerkinterfaces te detecteren en als een onzichtbaar relais voor een externe ontvanger te fungeren. Morgen hoefde hij alleen maar dicht genoeg bij een Pentagon-terminal te komen.
Meer was niet nodig.
Dichtbij komen. Scannen. Verbinding maken.
Yusef en zijn team deden de rest. Harry keek naar het horloge.
‘Een heel land vertrouwt mij,’ mompelde hij.
Hij deed het om zijn pols.
‘Hun eerste fout.’
Hij pakte zijn fedora van het bed en zette hem op.
Hij bekeek zichzelf kort in de spiegel. Een fractie schuiner. Beter. De hoed hoorde bij Washington. Bij commissies, camera's en journalisten. Bij mensen die hem Mr. Speaker noemden omdat ze iets van hem nodig hadden.
Vanavond was hij incognito als Harold Wilson, de toerist. En dat beviel Harry. Hij pakte zijn kleine tas en stopte zijn telefoon erin. Daarna liep hij via de zijgang naar buiten.
Yusef stond buiten bij de tuin toen Harry hem vond. Zijn reactie bestond uit één langzaam opgetrokken wenkbrauw. Harry droeg een fel Hawaiiaans shirt, een lichte broek en zijn vertrouwde fedora.
Harry spreidde zijn armen. ‘Zeg het maar.’
Yusef bekeek hem van schoenen tot hoed. ‘Je ziet eruit als een toerist.’
Harry grijnsde. ‘Dat is de bedoeling.’
‘Dan is je vermomming overtuigender dan ik had verwacht.’
‘Je had ook gewoon kunnen zeggen dat ik er goed uitzie.’
‘Ik lieg alleen wanneer het noodzakelijk is voor de operatie.’
Harry schoot in de lach. ‘Daarom mag ik je.’
Yusef draaide zich om en liep richting de rand van het terrein. Harry volgde. Yusef haalde de oude munt uit zijn zak en liet hem tussen zijn vingers rollen. Harry keek ernaar.
‘Die heb je altijd bij je.’
‘Ja.’
‘Waarom?’
‘Daarom.’
Harry wachtte. Yusef zei niets meer.
‘Je bent werkelijk een bron van gezelligheid.’

‘En toch blijf je terugkomen.’
Ze liepen verder langs de palmbomen. Beneden sloegen donkere golven tegen de kustmuur. Vanuit La Habana Vieja droeg de wind flarden trompetmuziek mee.
‘Een prachtige plek voor een revolutie.’
Yusef keek hem aan.
‘Revoluties zijn alleen prachtig voor mensen die ze vanuit hotels bekijken.’
Harry's glimlach verzwakte. ‘Je klinkt vanavond bijna cynisch.’
‘Realistisch.’
‘Dat is cynisme met een beter maatpak.’
Voor het eerst glimlachte Yusef werkelijk. ‘Misschien.’
Ze bereikten een donkerder gedeelte van de tuin. Yusef bleef staan.
‘Het horloge.’
Harry stak zijn pols uit. Yusef pakte hem vast en controleerde de buitenste ring.
‘Niet meer activeren tot je binnen bent.’
‘Dat weet ik.’
‘Je weet veel dingen, Harry. Dat is niet hetzelfde als ernaar handelen.’
‘Ik ben Speaker of the House.’
‘Precies mijn punt.’
Harry trok zijn arm terug. ‘Hoe dicht?’
‘Afhankelijk van de terminal en de afscherming: enkele meters. Misschien minder. Zodra je een bruikbaar netwerk vindt, krijg je één puls.’
Yusef tikte met zijn vinger tegen Harry's pols. ‘Eén.’
‘En dan?’
‘Dan draai je de ring twee klikken naar rechts. Niet drie.’
‘Wat gebeurt er bij drie?’
‘Dan weet ik dat je niet kunt tellen.’
Harry keek hem strak aan. Yusef bleef volkomen serieus. Toen zag Harry een klein trekje rond zijn mond.
‘Verdomme, Yusef.’
‘Je bent niet de enige die grappen kan maken.’
‘Je wordt nog menselijk.’
‘Dat risico probeer ik te beperken.’
Yusef werd weer zakelijk.
‘Ik zit morgen buiten Washington met de ontvanger. Zodra jouw horloge een netwerkkaart detecteert en de verbinding opzet, neem ik het signaal over.’
‘En de Pentagonbeveiliging?’
‘Ziet jou.’
‘Dat bedoel ik niet.’
‘Ik wel.’
Yusef stapte dichterbij.
‘Dat is waarom dit werkt. Hun beveiliging zoekt naar een indringer. Jij bent geen indringer.’
Hij tikte tegen Harry's borst.
‘Jij wordt binnengelaten.’
Harry keek naar het zwarte horloge. Daar zat de elegantie. Niet het systeem breken. Het systeem overtuigen dat er niets te breken viel.
‘Hoe lang heb je nodig?’

‘Een paar minuten. Als alles meezit minder.’
‘Bemoedigend.’
‘Wil je een comfortabel antwoord of een correct antwoord?’
Harry keek hem aan. ‘Je zou een beroerde politicus zijn.’
‘Dank je.’
‘Dat was geen compliment.’
‘Daarom.’
Harry lachte. Ze liepen verder. Een ober kwam langs met een dienblad.
Harry pakte een glas rum voor zichzelf en een glas wodka voor Yusef.
Yusef hief zijn glas. ‘Op jou en de revolutie.’
Harry hield zijn glas omhoog. ‘Op morgen dan.’
Ze tikten de glazen tegen elkaar. Yusef liet de oude munt tussen zijn vingers rollen.
‘En wat ga jij doen als dit allemaal lukt?’ vroeg hij. ‘Als Rode Vlag krijgt wat het wil en de oude orde eindelijk begint te wankelen?’
Harry nam rustig een slok rum. ‘Promotie maken.’
Yusef keek hem van opzij aan. ‘Promotie?’
‘Jazeker.’ Harry tikte tegen de rand van zijn fedora. ‘Ik dacht aan president.’
Yusef bleef hem een seconde aankijken, alsof Harry zojuist een vraag had beantwoord die nooit hardop was gesteld.
‘President Wheeler?’
‘Waarom niet?’
‘Harry, je bent een communist die vanavond in Havana met een Iraanse spion staat te drinken terwijl je morgen het Pentagon gaat beroven.’
Harry haalde zijn schouders op. ‘Je vergeet mijn politieke ervaring.’
‘God helpe Amerika.’
Harry grijnsde. ‘Ach, Yusef. Je kent me. Eerst het Pentagon, daarna het Witte Huis. Je moet een man zijn ambities gunnen.’
‘En wanneer staat de inauguratie gepland?’
‘Geef het even tijd.’
Harry hief zijn glas alsof hij een denkbeeldige menigte toesprak.
‘Maar president Wheeler klinkt helemaal niet verkeerd.’
‘Je bent gek.’
‘Dat zeggen ze altijd over grote staatsmannen.’
Yusef schudde lachend zijn hoofd. Harry lachte met hem mee.
Toen pakte hij met twee vingers de rand van zijn fedora. De hoed stond, zoals bijna altijd, een tikje schuin. Harry zette hem langzaam recht. Precies horizontaal boven zijn ogen.
Yusef zag het. Zijn lach werd kleiner.
Harry keek hem aan. ‘En dat zal ik.’
Een tel bleef het stil.
Toen zette Harry de fedora met één beweging weer schuin. De grijns keerde terug.
‘Als ik tenminste eerst morgen dat verdomde Pentagon overleef.’
Yusef nam eindelijk een slok van zijn drankje.
‘Dáár zou ik me voorlopig maar meer druk om maken, kameraad president.’
Harry hief zijn glas. ‘Zie je wel? Het begint al te wennen.’
Ze lachten allebei. Maar terwijl ze verder liepen, keek Yusef nog één keer opzij naar de fedora.

Schuin.
Alsof er niets was gebeurd.
Later, terug in zijn kamer, legde Harry het matzwarte horloge voorzichtig op tafel.
Op het nachtkastje trilde zijn telefoon. Een bericht van Yusef:
MORGEN 13:40. GEEN TWEEDE KANS.
Harry keek naar het horloge op tafel. Daarna naar Washington op de wereldklok van zijn telefoon. Morgen zou hij weer de keurige Speaker of the House zijn.
Morgen zouden generaals deuren voor hem openen. Morgen zouden beveiligers hem begroeten. Morgen zou niemand vragen waarom Harry Wheeler zo dicht bij een Pentagon-terminal stond.
Hij deed het licht uit.
Buiten zijn raam bleef Havana dansen. Ergens beneden in het hotel zat Yusef Nouri nog altijd wakker.
De oude munt lag voor hem op tafel. Naast zijn telefoon. Yusef draaide hem eenmaal om. Op de andere zijde stond een jaartal dat bijna volledig was afgesleten. Hij streek er met zijn duim overheen en stopte de munt terug in zijn zak.
Daarna pakte hij zijn telefoon.
WHEELER READY.
Yusef verzond het bericht.
Het antwoord kwam vrijwel meteen.
PROCEED.
Yusef keek enkele seconden naar het scherm en verwijderde het bericht.

HOOFDSTUK 3

Een onuitgesproken belofte

Zaterdag 5 juni
KIST Instituut / Seoul
19:30 KST

'Twee werelden ontmoetten elkaar in een glimlach.
De tijd hield zijn adem in voor wat komen ging.'
— Rode Vlag —

Om half acht stond Jack bij de uitgang van het gastenverblijf.
Hana was er nog niet. Hij keek op zijn horloge. 19.31. Jack glimlachte. Sommige dingen veranderden blijkbaar wel. In Tokio was zij degene geweest die altijd vijf minuten te vroeg verscheen.
De glazen deur achter hem schoof open.
'Zeg niets.'
Jack draaide zich om. Hana kwam naar buiten in een donkere broek, lichte blouse en een dun jasje dat ze los over haar arm droeg. Haar haar, dat die ochtend nog praktisch naar achteren had gezeten, viel nu los over haar schouders.
Jack keek opnieuw demonstratief op zijn horloge.
'Ik zei: zeg niets.'
'Ik heb niets gezegd.'
'Je keek.'
'Dat mag toch.'
Hana liep hem voorbij. 'Kom.'
Jack haalde haar in. 'Waar gaan we heen?'
'Weg.'
'Dat klinkt veelbelovend.'
'Van KIST.'
'Dat klinkt nog beter.'
Ze liepen richting de uitgang van het terrein. Jack wees naar de taxi's die bij de hoofdingang stonden.
'Taxi?'
'Nee.'
'Metro?'
'Nee.'
Hij keek haar aan. 'Helikopter?'
Hana wierp hem een droge blik toe. 'Vooral geen helikopter.'
Jack lachte. 'Wat dan?'
Hana stak haar handen in haar jaszakken. 'Lopen.'
Ze verlieten het terrein en volgden de weg die tussen de beboste heuvels naar beneden liep. De avondlucht was nog warm. Tussen de bomen door lag Seoul als een zee van licht onder hen.
Hana keek naar de stad. 'Mooi, hè?'
Jack volgde haar blik. 'Dat is nog een behoorlijk eind.'
Hana keek hem aan. 'Ik dacht dat we het romantisch gingen maken.'
'Romantisch?'
'Beetje wandelen. Heldere maan. Uitzicht over Seoul.'

Hana zuchtte overdreven. ‘Maar nee hoor. Meneer Jetlag.’
Jack grijnsde. ‘Ik heb echt niet naar een taxi uitgekeken.’
‘Dat hoeft ook niet meer.’
Ze pakte haar telefoon: ‘Ik bestel er wel een.’
‘Hana.’
‘Te laat.’
‘Mijn wandelbenen zijn uitstekend.’
‘Dat zeggen ze allemaal vanuit een taxi.’
Bussen trokken door brede straten, scooters schoten tussen auto's door en boven winkels flikkerden Koreaanse neonletters in rood, blauw en wit. Uit een zijstraat kwam de geur van gebakken vlees. Ergens verderop klonk muziek uit een open raam.
Jack liep naast Hana zonder iets te zeggen. Dat beviel haar. De hele dag hadden mensen iets van haar gewild. Meetgegevens. Schema's. Toegangsrechten. Technische antwoorden.
Morgen zou het opnieuw beginnen.
Maar nu liep er iemand naast haar die niets vroeg.
Na enkele minuten keek Jack opzij. ‘Je hebt me nog steeds niet verteld waar we heen gaan.’
‘Dat weet ik zelf ook niet.’
Hij bleef bijna staan.
Hana keek hem aan. ‘Wat?’
‘Ik probeer me te herinneren of jij dat ooit eerder hebt gezegd.’
‘Waarschijnlijk niet.’
‘Zeker niet.’
Ze glimlachte. ‘Ik woon hier, Jack. Dat betekent niet dat iedere wandeling een bestemming nodig heeft.’
‘Dit klinkt verdacht veel als ontspanning.’
‘Niet overdrijven.’
Ze liepen verder. Na een tijdje verdwenen de bredere wegen achter hen en kwamen ze in smallere straten terecht. Lage restaurants stonden tussen moderne gebouwen geperst. Voor een kleine winkel draaide vlees boven een grill. Twee studenten deelden lachend een beker tteokbokki. Een oude vrouw schikte fruit in houten kisten.
Jack keek om zich heen. ‘Dit Seoul ken ik niet.’
‘Dat komt omdat bezoekers altijd dezelfde plekken zien.’
‘En jij?’
‘Ik probeer de plekken te vermijden waar bezoekers komen.’
‘Gastvrij.’
‘Efficiënt.’
Jack grijnsde. Dat woord kende hij nog. Hij wees naar een restaurant aan de overkant.
‘Daar?’
Hana keek nauwelijks. ‘Reservering.’
‘En?’
‘Nee.’
‘Goed. Daar dan?’
‘Te druk.’
Een paar deuren verder hing een klein bord boven een trap. Jack wees omhoog.
‘Dat ziet er rustig uit.’

Hana keek. ‘Internetcafé.’
‘Een wat?’
‘Mensen gaan daarheen om te werken.’
Jack keek haar aan. ‘Jij weet werkelijk waar alle plekken zijn waar mensen kunnen werken.’
‘Beroepsdeformatie.’
Hij wees verderop. ‘Wat wil je dan?’
Hana bleef even staan. Voor het eerst leek ze werkelijk over die vraag na te denken.
‘Iets waar ik geen badge voor nodig heb.’
Jack wachtte.
‘Geen laptop,’ vervolgde ze.
‘Goed.’
‘Geen reservering.’
‘Uitstekend.’
‘En niemand die mij vraagt wat onze foutcorrectie doet.’
Jack knikte ernstig. ‘Dat laatste beperkt de mogelijkheden in Seoul aanzienlijk.’
Hana gaf hem een zachte duw tegen zijn arm. ‘Loop.’
Ze vonden uiteindelijk een klein eettentje met zes tafels. Geen Engels menu. Geen toeristen. Geen muziek. Alleen een oudere man achter een grill en een vrouw die Hana begroette alsof ze haar kende.
Jack keek van de vrouw naar Hana. ‘Je komt hier vaker.’
‘Soms.’
‘Hoe vaak is soms?’
‘Genoeg.’
Ze gingen bij het raam zitten. Hana bestelde zonder hem iets te vragen.
Jack trok een wenkbrauw op. ‘En als ik iets anders wilde?’
‘Dan had je niet met een Koreaanse vrouw in Seoul moeten gaan eten.’
‘Duidelijk.’
Enkele minuten later verschenen kleine schaaltjes op tafel, gevolgd door mandu en gegrild vlees. Jack pakte zijn eetstokjes. Hana keek naar zijn hand.
‘Je bent beter geworden.’
‘Waarin?’
‘Daarmee.’
Jack keek naar zijn stokjes. ‘Na Tokio heb ik geoefend.’
Hana begon te lachen. ‘Dat geloof ik niet.’
‘Waarom niet?’
‘Omdat jij in Tokio beweerde dat je er uitstekend mee kon eten.’
‘Dat kon ik.’
‘Je hebt een halve dumpling tegen Leni aangegooid.’
Jack legde zijn stokjes neer. ‘Dat was een technisch incident.’
‘Het zat in haar haar.’
‘Onvoorziene baan.’
Hana schudde lachend haar hoofd. ‘Ze heeft je drie dagen “Dumpling Jack” genoemd.’
‘Drie?’
‘Minstens.’
Jack wees met zijn stokjes naar haar. ‘En jij hebt haar aangemoedigd.’
‘Natuurlijk.’

Hij glimlachte. ‘Ze was gevaarlijk.’
‘Leni?’
‘Sociaal gevaarlijk.’
Hana lachte. ‘Dat is nog steeds zo.’
Jack pakte een dumpling en bekeek hem overdreven zorgvuldig voordat hij hem naar zijn mond bracht.
‘Geen zorgen. Ik heb sindsdien training gehad.’
‘Van de Australische inlichtingendienst?’
Jack stopte. Hana keek hem onschuldig aan. Toen begon hij te lachen.
‘Je gaat dat niet loslaten, hè?’
‘Nooit,’ zei ze plagend.
‘Mooi.’
‘Waarom mooi?’
‘Omdat ik dan tenminste weet dat sommige dingen niet veranderd zijn.’
Heel even hield Hana zijn blik vast. Daarna keek ze met een kleine glimlach weg.
Na het eten liepen ze verder. De stad was donkerder geworden, maar niet rustiger. Op een kruising wachtte een groep jongeren tot het voetgangerslicht groen werd. Een bezorger op een scooter wurmde zich tussen twee taxi's door. Uit een winkel klonk een elektronische melodie.
Jack stopte bij een klein kraampje. ‘Soju-yoghurtmix?’
Hana keek hem verbaasd aan. ‘Ik ben toch niet jouw project?’
Jack haalde zijn schouders op. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’
Hana trok een wenkbrauw op. ‘Natuurlijk niet.’
‘Ik doe mijn huiswerk,’ gaf Jack toe.
‘Over soju?’
‘Blijkbaar.’
Hana keek hem nog een seconde aan. ‘Dat is óf attent óf verontrustend.’
‘Ik ga voor attent.’
‘Tuurlijk.’
‘Soju-yoghurtmix?’ vroeg Jack ditmaal speels.
Ze hield haar hand op. ‘Nu zeker.’
Ze liepen met kartonnen bekers verder. Jack proefde ongeduldig zijn drankje.
‘Wanneer heb jij eigenlijk voor het laatst vakantie gehad?’
Hana antwoordde niet.
Jack keek opzij. ‘Dat lang?’
‘Ik heb vakantie.’
‘Wanneer?’
‘Nu.’
Jack keek om zich heen. ‘Dit is zaterdagavond.’
‘Precies.’
‘Dat telt niet.’
‘Waarom niet?’
‘Omdat je morgenochtend weer in een laboratorium staat.’
‘Waarschijnlijk.’
‘Dus geen vakantie.’
Hana nam een slok. ‘En jij dan?’
Jack dacht na. ‘Een paar dagen Tasmanië.’

‘Wanneer?’
‘Vier jaar geleden.’
Nu keek Hana hem aan. ‘En jij geeft mij kritiek?’
‘Absoluut. Hypocrisie maakt een argument niet automatisch onjuist.’
‘Dat klinkt als iets wat je tijdens een verhoor zegt.’
Jack glimlachte. ‘Misschien.’
Ze liepen enkele meters zwijgend verder.
‘Mis je Australië?’ vroeg Hana.
‘Altijd een beetje.’
‘Melbourne?’
‘Victoria. Buiten Melbourne.’
‘Maar je woonde wel op een boerderij, toch?’
‘Hoeve.’
‘Dat is hetzelfde.’
‘Absoluut niet.’
Hana glimlachte. ‘Wat is het verschil?’
‘Een boerderij heeft werk. Een hoeve heeft karakter.’
‘En werk.’
‘Veel werk.’
‘Dus een boerderij.’
Jack schudde zijn hoofd. ‘Op een dag laat ik het je zien.’
De woorden kwamen vanzelf. Pas daarna leek hij te beseffen wat hij had gezegd.
Hana keek hem aan. Jack nam rustig nog een slok soju. Hij trok zijn woorden niet terug.
‘Op een dag,’ herhaalde Hana.
‘Als je ooit vakantie neemt.’
‘Dan kan het lang duren.’
‘Ik heb geduld.’
Daar was weer die stilte. Niet ongemakkelijk. Juist niet.
Hana keek voor zich uit. ‘Misschien.’
Jack glimlachte. Voor hem was dat genoeg.
Ze kwamen in een straat waar verschillende elektronicazaken nog open waren. Camera's. Audioapparatuur. Drones. Optische onderdelen.
Een groot scherm boven een winkel liet een demonstratie zien van een nieuwe fotonische dataverbinding. Lichtpulsen bewogen door een transparante vezel terwijl Koreaanse tekst over het scherm schoof.
Hana vertraagde. Jack merkte het en keek om. Hana keek omhoog.
‘Wat?’
‘Niets.’
‘Je kijkt.’
‘Mag dat niet?’
‘Dat zei jij een paar uur geleden ook.’
Jack kwam naast haar staan. Op het scherm verscheen een doorsnede van een optische koppeling.
Hana fronste licht. ‘Interessant.’
Jack zuchtte. ‘Daar gaan we.’
‘Wat?’
‘We waren bijna een uur normale mensen.’

‘Ik bén normaal.’
‘Je staat tijdens je vrije avond naar een fotonische transceiver te kijken.’
Hana wees naar het scherm. ‘Zie je die koppeling?’
‘Nee.’
‘Precies.’
Jack keek haar aan. ‘Dat klinkt beledigend.’
‘De tolerantie tussen de vezel en de modulator is extreem klein. Als dat prototype werkelijk haalt wat ze beweren, hebben ze hun positionering verbeterd.’
‘Wie?’
Hana las de kleine letters onder in beeld.
‘Koreaanse assemblage. Japanse precisie-optiek.’
Jack keek nog eens naar het scherm. Voor hem was het vooral een glanzend reclamefilmpje. Voor Hana blijkbaar niet.
‘Is dat belangrijk?’
Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien.’
‘Dat betekent bij jou meestal ja.’
‘Nee. Het betekent misschien.’
Jack wachtte. Hana keek nog enkele seconden. Toen liep ze verder. ‘Kom.’
‘Meer zeg je niet?’
‘Er valt niets uit te leggen.’
‘Je hebt net twintig seconden naar dat scherm gekeken alsof het je persoonlijk beledigd had.’
‘De uitlijning is slim.’
‘Dat klinkt nog steeds als werk.’
Hana nam zijn arm en trok hem mee. ‘Daarom lopen we nu verder.’
Jack keek even naar haar hand rond zijn arm. Hana merkte het.
Ze liet hem niet los.
Een paar straten verder hoorden ze muziek. Niet hard. Een oud popnummer kwam uit een kleine kledingwinkel waar een meisje achter de toonbank zachtjes meezong.
Hana begon plotseling te lachen.
Jack keek haar aan. ‘Wat?’
‘Tokio.’
Hij luisterde. Toen herkende hij het nummer. ‘O nee.’
Hana grijnsde. ‘Jawel.’
‘Niet dat nummer.’
‘Juist dat nummer.’
Jack kreunde. ‘Leni.’
Hana lachte harder.
Jaren geleden had Leni Santos hen na een lange conferentiedag meegesleept naar een klein zaaltje in Tokio. Niet omdat Jack of Hana wilde dansen. Juist daarom.
Leni had simpelweg besloten dat twee mensen die drie uur konden discussiëren over kwantumarchitecturen dringend iets moesten doen waarvoor geen whiteboard nodig was. Ze had Hana bij één hand gepakt. Jack bij de andere. En geen van beiden had de kans gekregen bezwaar te maken.
‘We stonden erbij alsof we gegijzeld waren,’ zei Hana.
‘We wáren gegijzeld.’
‘Door een vrouw van één meter zestig.’

‘Dat zegt niets over haar operationele capaciteit.’
Hana schoot in de lach.
Jack wees naar haar. ‘Jij lacht, maar je wilde eerst ook niet.’
‘Klopt.’
‘Vijf minuten later stond je te dansen.’
‘Jij ook.’
‘Omdat Leni dreigde mijn conferentiepresentatie te veranderen.’
Hana keek hem verbaasd aan. ‘Dat heeft ze mij nooit verteld.’
‘Ze zei dat ze op iedere slide een foto van een kangoeroe zou zetten.’
Hana bleef midden op de stoep staan. ‘Dat meen je niet.’
‘Volkomen serieus.’
Ze lachte zo hard dat twee voorbijgangers omkeken.
Jack had alleen oog voor Hana. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij haar voor het laatst zo hard had horen lachen.
Misschien Tokio.
Misschien herinnerde hij zich daarom die avond zo goed. Niet vanwege Leni. Niet vanwege het dansen. Maar vanwege de stralende Hana die nu tegenover hem stond.
Hana kreeg zichzelf weer onder controle.
‘Je had haar die kangoeroes moeten laten gebruiken.’
‘Verraad.’
‘Wetenschappelijke vooruitgang.’
‘Je bent een slecht mens, Parker.’
‘Dat heb je gemist.’
‘Enorm.’
Hana keek hem aan. Deze keer bleef haar glimlach.
Ze bereikten een rustiger straat. Het geluid van het verkeer lag verder achter hen. Jack keek op zijn horloge.
‘Bijna tien.’
‘Moe?’
‘Beledigend.’
‘Jetlag.’
‘Laster.’
Hana glimlachte.
Aan de overkant brandde warm licht achter de ramen van een kleine hotelbar. Geen neon. Geen harde muziek. Door het raam waren slechts enkele tafels zichtbaar.
Jack keek ernaar. Toen naar Hana. ‘Nu wel?’
Hana volgde zijn blik. ‘Eén drankje.’
‘Uiteraard.’
‘En daarna naar huis.’
‘Je klinkt als iemand die zichzelf probeert te overtuigen.’
‘Jack.’
‘Eén drankje.’
Ze staken de straat over. Binnen was het stil genoeg om elkaar te verstaan. Een pianist speelde zacht in een hoek van de ruimte. Achter de bar stonden donkere flessen tegen een verlichte houten wand.
Ze kozen een kleine tafel bij het raam. Jack bestelde whisky. Hana wijn.
‘Geen matcha?’ vroeg Jack.

‘Zelfs ik heb grenzen.’
‘Goed om te weten.’
Een paar minuten zeiden ze niets. De stilte voelde anders dan buiten. Kleiner. Dichterbij.
Hana draaide langzaam haar glas tussen haar vingers.
‘Het was goed,’ zei Hana.
Jack keek haar aan. ‘Wat?’
‘Dit.’
Ze maakte een kleine beweging richting het raam. ‘Lopen.’
Jack knikte. ‘Dit kunnen we vaker doen.’
‘Dat heb ik gehoord.’
‘Revolutionair concept.’
Hana glimlachte. Daarna werd ze serieuzer.
‘Ik was vergeten hoe lang geleden Tokio eigenlijk is.’
‘Zeven jaar.’
‘Je weet het precies.’
‘Natuurlijk.’
‘Waarom?’
Jack keek naar zijn glas. ‘Goede conferentie.’
Hana trok één wenkbrauw op. ‘Leugenaar.’
Jack glimlachte. ‘Goede mensen.’
‘Leni?’
‘Onder andere.’
Hana wachtte. Jack keek haar uiteindelijk aan.
‘Vooral jij.’
Hana zei niets.
Buiten reed een taxi voorbij. Het licht gleed kort over het plafond en verdween weer.
‘Jack…’
‘Ik verwacht niets.’
‘Dat wilde ik niet zeggen.’
Hij wachtte.
Hana keek naar haar glas. ‘Toen je vanochtend uit die helikopter stapte…’
Ze stopte. Jack zei niets.
‘…was ik blij.’
‘Dat zei je al.’
‘Nee.’
Ze keek hem nu aan. ‘Niet op die manier.’
De glimlach verdween van zijn gezicht.
Hana zocht naar woorden. Dat deed ze zelden. Bij vergelijkingen wist ze precies waar iedere variabele thuishoorde. Bij mensen bestond die zekerheid niet.
‘Ik dacht vroeger dat Tokio gewoon…’
‘Een conferentie was?’
‘Ja.’
Jack knikte langzaam. ‘Dat dacht ik ook.’
‘En?’
‘Dat bleek onjuist.’
Hana glimlachte nauwelijks. ‘Wetenschappelijk vastgesteld?’

‘Redelijk overtuigende dataset.’
‘Hoe groot?’
‘Eén.’
‘Statistisch waardeloos.’
‘Voor mij voldoende.’
Hana keek hem aan.
Jack bewoog zijn hand over de tafel. Niet ver. Alleen genoeg om zijn vingers naast de hare te leggen. Hij raakte haar niet aan.
Hana keek naar zijn hand.
Toen schoof ze haar vingers tegen de zijne.
Jack ademde langzaam uit.
Meer gebeurde er niet. Dat hoefde ook niet.
Na een tijdje zei Hana: ‘Op één voorwaarde.’
Jack keek haar aan. ‘Welke?’
‘Dat we dit niet te ingewikkeld maken.’
‘Mijn specialiteit.’
‘Dat geloof ik onmiddellijk.’
‘En jouw specialiteit is dingen ingewikkeld maken en ze daarna oplossen.’
‘Ook waar.’
Jack draaide zijn hand om. Hana liet haar vingers in de zijne glijden.
‘Dan hebben we een werkverdeling.’
‘Jack.’
‘Geen werk.’
‘Beter.’
Ze glimlachten.
Toen ze later buiten kwamen, was Seoul nog steeds wakker. De lucht was koeler geworden. Hana trok haar jas aan. Jack liep naast haar door de stille straat.
De stilte tussen hen voelde anders dan daarvoor.
Hun handen raakten elkaar eenmaal. Toen opnieuw. De derde keer pakte Jack de hare vast.
Hana liet het toe. Ze voelde dat ze begon te blozen en keek snel voor zich uit.
‘Over die hoeve,’ flapte ze eruit.
Jack keek opzij. ‘Ja?’
‘Heb je echt kangoeroes?’
‘Niet op bestelling.’
‘Teleurstellend,’ zei Hana met een binnenpretje.
‘Maar wel eucalyptus, wijn en te veel ruimte.’
‘En geen laboratorium?’
‘Geen laboratorium.’
‘Geen badges?’
‘Geen badges.’
‘Geen reservering?’
Jack glimlachte. ‘Je mag zelfs zonder afspraak komen.’
Hana keek Jack ondeugend aan. ‘Misschien doe ik dat wel.’
Jack kneep zachtjes in haar hand. Hij glimlachte, maar zei niets.
Voor één avond was niets zeggen genoeg.

Jack en Hana liepen verder. De warme verlichting van het hotel lag inmiddels een eind achter hen.
‘Jack?’ vroeg Hana opgewonden.
‘Ja?’
‘Volgens mij lopen we de verkeerde kant op.’
Jack keek naar hun ineengestrengelde handen.
‘Dat hangt ervan af waar we naartoe gaan.’
Hana keek hem aan. Een kleine glimlach verscheen.
‘Terug.’
‘Naar KIST?’
Hana schudde langzaam haar hoofd.
‘Naar het hotel.’
Achter hen bleef de stad bewegen. Bussen reden. Lichten sprongen op groen. Restaurants sloten hun deuren terwijl andere bars juist voller liepen.
Op een groot elektronicascherm, enkele straten terug, begon opnieuw dezelfde demonstratie. Een lichtpuls schoot door een haarfijne glasvezel.
Koreaanse assemblage. Japanse precisie-optiek.
Niemand bleef ervoor staan.
Voor het eerst in jaren waren ze die avond niet de inlichtingenofficier en de wetenschapper.
Maar gewoon Jack en Hana.
Geen van beiden besefte hoe weinig tijd de wereld hun daarvoor zou geven.

HOOFDSTUK 4

De Dans van de Spionnen

Zaterdag 5 juni
La Habana Vieja / Havana
22:15 CDT

‘Een geheim is pas veilig wanneer niemand het volledig kent.’
— Yusef Nouri —

Yusef Nouri zag de man voor de derde keer.
Dat was één keer te veel.
Yusef stond onder de luifel van een gesloten tabakswinkel aan de rand van Habana Vieja en deed alsof hij geïnteresseerd was in een etalage vol vergeelde sigarenkistjes. In het glas zag hij de straat achter zich weerspiegeld.
Toeristen. Een taxi. Twee jonge vrouwen die lachend uit een bar kwamen. Een zwerver zat op de stoep met een plastic beker voor zich. En vijftig meter verderop zag Yusef dezelfde grijze linnen jas die hij twintig minuten eerder bij Hotel Nacional voorbij had zien komen.
De man keek niet naar hem. Dat maakte hem interessanter.
Yusef haalde de oude Iraanse rial uit zijn zak en liet hem tussen zijn vingers rollen. De man bleef staan.
Yusef stak de straat over. Niet sneller dan nodig. Aan de overkant liep hij een kleine bar binnen waar muzikanten tussen de tafels speelden. Een pianist leidde het trio, begeleid door trompet en contrabas. Hij zag eruit alsof hij de Cubaanse revolutie persoonlijk had meegemaakt en er nog altijd niet over uit was wat hij ervan vond.
Yusef nam plaats aan de bar. ‘Agua mineral.’
De barman zette een flesje voor hem neer. Yusef keek in de spiegel achter de flessen.
De ingang bleef leeg.
Dertig seconden. Een minuut.
Toen liep de man in de grijze jas voorbij. Zonder naar binnen te kijken.
Yusef nam een slok.
Misschien niets.
In zijn vak was niets altijd iets. Dat had de praktijk hem vaak genoeg geleerd.
Zijn telefoon trilde. De trompettist begon aan een nieuw nummer. Hij legde het toestel naast zijn glas. Geen naam. Geen nummer. Alleen drie regels.
ACCESS WINDOW CONFIRMED.
13:40–13:47 EDT.
SECONDARY ROUTE AVAILABLE.
Yusef las het bericht één keer en verwijderde het.
Zeven minuten.
Meer hadden ze morgen waarschijnlijk niet.
Hij keek opnieuw in de spiegel.
De deur ging open.
Harry Wheeler kwam binnen als Harold Wilson. Zijn Hawaiishirt en fedora maakten hem nog altijd een overtuigende toerist. Harry ging naast Yusef aan de bar zitten.
‘Je bent gevolgd,’ zei Yusef.
Harry’s glimlach verdween. ‘Door wie?’
‘Als ik dat wist, had ik niet gezegd dat je gevolgd werd.’

Harry keek over zijn schouder.
‘Niet doen.’
Hij keek meteen weer naar Yusef. ‘Juist.’
‘Je bent toerist.’
‘Dat hebben we vastgesteld.’
‘Gedraag je er dan ook naar.’
Harry grijnsde. ‘Ik bén een toerist.’
Yusef keek hem aan. ‘Een toerist kijkt niet achterom zodra iemand zegt dat hij gevolgd wordt.’
‘Details.’
‘Details houden mensen in leven.’
Harry knikte naar Yusefs mineraalwater. ‘En toch zit jij hier met me.’
Yusef keek naar zijn mineraalwater. ‘Ook professionals maken fouten.’
Harry lachte.
De barman verscheen. Harry bestelde rum. Yusef wachtte totdat hij weer weg was.
‘Het tijdvenster is bevestigd.’
Harry werd onmiddellijk serieuzer. ‘Hoe lang?’
‘Zeven minuten.’
‘Dat is ruim.’
‘Nee.’
‘Voor een politicus wel.’
‘Daarom laat ik politici normaal gesproken niet dit soort werk doen.’
De rum verscheen. Harry nam een slok.
‘Maar morgen wel.’
Yusef draaide zijn glas langzaam tussen zijn vingers. ‘Morgen hoef jij geen spion te zijn.’
‘Jammer.’
‘Je hoeft alleen Harry Wheeler te zijn.’
Harry keek hem aan.
Yusef boog iets naar voren. ‘Iedere beveiligingslaag in het Pentagon is ontworpen om mensen buiten te houden die er niet horen te zijn.’
Hij tikte tegen het zwarte horloge onder Harry’s mouw.
‘Jij hoort er wel te zijn.’
Harry keek naar het uurwerk. ‘Dus ik doe niets.’
‘Bijna.’
‘Dat klinkt minder geruststellend.’
‘Je loopt naar binnen. Je praat. Je maakt grappen. Je stelt vragen die iemand met jouw functie mag stellen.’
‘Daar ben ik uitstekend in.’
‘Dat weet ik.’
‘Was dat een compliment?’
‘Nee.’
Harry glimlachte.
Yusef vervolgde: ‘Wanneer je dicht genoeg bij de terminal bent, voel je één korte puls.’
Harry knikte. ‘Ring twee klikken naar rechts.’
‘Niet drie.’
‘Je hebt me dat al verteld.’

‘En toch herhaal ik het.’
‘Je hebt weinig vertrouwen in me.’
Yusef keek hem recht aan. ‘Ik heb precies genoeg vertrouwen in je.’
Harry’s glimlach werd kleiner. ‘Dat klinkt bijna filosofisch.’
‘Dat is het niet.’
‘Waarin heb je dan vertrouwen?’
Yusef keek naar de mensen in de bar. Een Duits echtpaar. Drie Cubaanse studenten. Twee mannen die domino speelden. Een serveerster die glazen verzamelde.
Niemand keek naar hen.
‘Dat jij graag belangrijk bent.’
Harry trok een wenkbrauw op. ‘Dat was beslist geen compliment.’
‘Maar het is wel betrouwbaar.’
Harry nam nog een slok rum. ‘En als de terminal niets vindt?’
‘Dan loop je weg.’
‘En als de verbinding wordt gedetecteerd?’
‘Dan loop je weg.’
‘En als iemand vraagt waarom ik bij die terminal stond?’
‘Dan ben je Speaker of the House en verzin je iets.’
Harry dacht daar een seconde over na.
‘Eindelijk een onderdeel van het plan waarin mijn opleiding relevant is.’
Yusef glimlachte ondanks zichzelf.
Toen trilde zijn telefoon opnieuw.
Ditmaal keek hij onmiddellijk.
Een klein rood vierkant verscheen in de hoek van het scherm.
Yusefs glimlach verdween.
Harry zag het. ‘Wat?’
Yusef stond op. ‘Rekening.’
‘Wat is er?’
‘Niet hier.’
Hij legde geld onder zijn glas en liep richting de achterzijde van de bar. Harry volgde.
‘Yusef.’
‘Blijf praten.’
‘Waarover?’
‘Maakt niet uit.’
Harry keek hem aan. ‘Je hebt werkelijk geen idee hoe moeilijk dat verzoek voor mij is.’
‘Probeer het.’
Ze liepen door een smalle gang langs de toiletten. Aan het einde stond een deur naar een binnenplaats. Yusef duwde hem open. Warme nachtlucht sloeg tegen hen aan.
Een stenen trap leidde omhoog naar een andere straat.
Harry keek achterom. ‘Worden we gevolgd?’
‘Misschien.’
‘Dat woord bevalt me niet.’
‘Mij ook niet.’
Ze liepen de trap op. Boven sloeg Yusef linksaf. Daarna rechts. Harry volgde hem door de smalle straat.
‘Je had me kunnen vertellen dat we gingen wandelen.’
‘Je had ook in het hotel kunnen blijven.’

‘En dit avontuur missen?’
‘Dat risico wilde ik je niet aandoen.’
Ze bereikten een drukke straat. Muziek stroomde uit open deuren. Mensen stonden buiten met glazen in hun hand. Een Amerikaanse toerist probeerde zonder succes salsa te dansen met een vrouw die hem lachend corrigeerde.
Yusef vertraagde.
Nu pas keek hij achterom.
Niemand.
Hij pakte zijn telefoon. Het rode vierkant stond er nog.
Hij tikte tweemaal. Een versleuteld venster opende.
PYONGYANG — READY
FINANCIAL CHANNEL — CLEARED
WASHINGTON ACCESS — CONFIRMED
Harry las mee. ‘Pyongyang.’
Yusef kantelde het scherm weg. ‘Nieuwsgierigheid is geen veiligheidsclearance.’
‘Je gebruikt hun mensen?’
‘Hun netwerk.’
‘Verschil?’
‘Een groot verschil.’
Harry keek hem aan. ‘En het financiële kanaal?’
Yusef stopte de telefoon weg. ‘Ook niet jouw probleem.’
‘Dat klinkt alsof het juist heel erg mijn probleem is.’
Yusef bleef staan. Voor hen speelde een straatmuzikant gitaar onder een kapotte lantaarn. Zijn open koffer lag op de grond met enkele peso's erin.
‘Luister goed, Harry.’
De luchtigheid was uit zijn stem verdwenen.
‘Morgen bestaat er geen team.’
Harry fronste. ‘Wat bedoel je?’
‘Als jij wordt aangehouden, ken je mij niet.’
‘Dat was duidelijk.’
‘Je kent niemand in Pyongyang. Je kent geen technici. Geen financiers. Geen tussenpersonen. Geen ontvanger.’
‘En Rode Vlag?’
Yusef keek hem aan. ‘Zeker Rode Vlag niet.’
Harry zweeg.
Yusef liet de munt weer tussen zijn vingers rollen.
‘Je maakt één fout als je hierover nadenkt.’
‘Welke?’
‘Je denkt dat ergens een kamer bestaat waarin iedereen aan dezelfde tafel zit.’
Harry glimlachte flauwtjes. ‘Bestaat die niet?’
‘Niet voor mensen zoals wij.’
‘Geruststellend.’
‘Dat is de bedoeling.’
Harry keek om zich heen. Naar de mensen. De bars. De taxi's. De muziek. Een gewone zaterdagavond in Havana.
‘Dus ik weet niet eens wie morgen met ons meewerkt.’
‘Correct.’

‘En zij weten niet wie ik ben?’
Yusef keek hem aan.
Harry begon te lachen. ‘Goed. Stomme vraag.’
‘Bijzonder.’
‘Wat?’
‘Dat je het zelf doorhad.’
Harry schudde zijn hoofd.
Yusefs telefoon trilde opnieuw.
ROUTE CLEAN.
Hij verwijderde het bericht. Het rode vierkant verdween.
‘En?’ vroeg Harry.
‘Waarschijnlijk niets.’
‘Dat zei je net ook.’
‘Nee. Ik zei misschien.’
‘Is dat beter?’
‘Ja.’
‘Waarom?’
‘Omdat iemand het inmiddels heeft gecontroleerd.’
Harry keek hem aan. ‘Wie?’
Yusef stopte zijn telefoon weg. ‘Precies.’
Ze bereikten een rustiger plein. Hier klonk de muziek verder weg. Aan de overkant rende een klein meisje achter een bal aan. Haar vader riep iets en liep lachend achter haar aan.
Yusefs blik bleef er net iets te lang op rusten.
Harry merkte het. ‘Heb je kinderen?’
De munt stopte heel even tussen Yusefs vingers. ‘Twee.’
‘Hoe oud?’
‘Zes en negen.’
‘Weten ze wat je doet?’
‘Ze denken dat ik in de internationale handel werk.’
Harry glimlachte. ‘Technisch gezien niet helemaal gelogen.’
‘Daarom werkt het.’
‘En je vrouw?’
Yusef keek weer naar het meisje op het plein. ‘Zij stelt betere vragen.’
Meer zei hij niet.
Harry liet het rusten.
Yusef haalde zijn telefoon opnieuw tevoorschijn. ‘Nog één controle voor morgen.’
Hij opende een eenvoudig diagram. Geen namen. Geen plattegrond. Alleen drie blokken en een tijdlijn.
13:40 — ENTRY 13:43 — CONTACT 13:47 — ABORT
Harry wees naar de laatste regel. ‘Vier minuten.’
‘Als je om 13:43 geen puls hebt, doe je niets.’
‘En als ik hem om 13:46 krijg?’
‘Doe je niets.’
‘Drie minuten is genoeg.’
Yusefs blik verhardde. ‘Geen improvisatie.’
‘Dat is beledigend.’

‘Dat is ervaring.’
‘Je hebt weinig gevoel voor avontuur.’
‘Ik ben nog in leven.’
Harry glimlachte. ‘Sterk argument.’
Yusef sloot het diagram en stopte zijn telefoon weg.
Harry keek hem een moment aan.
‘Pyongyang. Financiers. Technici. Tussenpersonen. En morgen het Pentagon.’
‘Je begint het te begrijpen.’
‘Volgens mij steeds minder.’
Voor het eerst die avond leek Harry werkelijk na te denken over de omvang van wat achter hem stond. Niet één cel. Niet één land. Niet één geheime dienst. Een keten waarvan niemand alle schakels zag.
‘Wie heeft dit eigenlijk bedacht?’ vroeg hij.
‘Wat?’
‘Dit alles.’
Hij maakte een kleine beweging tussen hen in.
‘Rode Vlag.’
Yusef liet de munt over zijn knokkels rollen.
‘Dat is de verkeerde vraag, Harry.’
‘Wat is de goede?’
‘Waarom werkt het?’
Harry wachtte.
Yusef keek naar de stad. ‘Omdat iedereen iets anders wil.’
Een taxi reed voorbij. Even viel geel licht over zijn gezicht. Toen was het weg.
‘En zolang die dingen dezelfde richting op wijzen, hoeft niemand dezelfde reden te hebben.’
Harry zweeg.
‘Dat klinkt niet erg communistisch.’
‘Dat komt omdat jij nog steeds denkt dat ideologie en macht hetzelfde zijn.’
Harry glimlachte langzaam. ‘En jij niet?’
Yusef keek hem aan. ‘Ga slapen, Harry.’
‘Je ontwijkt mijn vraag.’
‘Ja.’
‘Waarom?’
‘Daarom.’
Harry begon te lachen. ‘Op een dag krijg ik een antwoord van je.’
‘Dan moet je heel oud worden.’
‘Dat ben ik van plan.’
‘President?’
Harry stond iets rechter. ‘President.’
Yusef schudde zijn hoofd. ‘Eerst morgen.’
‘Altijd praktisch.’
‘Iemand moet het zijn.’
Harry glimlachte. ‘Daarom heb ik jou.’
‘Een geruststellende gedachte.’
‘Voor mij wel.’
Harry ging op de rand van een lage stenen fontein zitten.

Yusef keek de straat in. Hij stopte de munt terug in zijn zak.
‘Als het lukt, herinnert niemand zich die schuine fedora.’
Hij draaide zich om.
‘Als het misgaat, vergeet niemand de derde machtigste politicus van Amerika.’
Hij liep weg de nacht in.
Harry bleef alleen achter op het plein. Zijn fedora stond nog steeds schuin.
Ergens ver achter hem klonk Cubaanse muziek.

HOOFDSTUK 5

Het verhelderende idee vanuit de nacht

Zondag 6 juni
Hotel Namsan / Seoul
10:30 KST

‘Een doorbraak begint zelden met een antwoord.
Meestal begint ze met de juiste vraag.’
— Hana Parker —

Het eerste wat Hana zag toen ze haar ogen opende, was licht.
Een smalle baan ochtendzon viel tussen de gordijnen door en trok een gouden streep over het tapijt. Buiten was Seoul al wakker. Hana nog niet helemaal.
Naast haar lag Jack op zijn zij, met zijn gezicht half in het kussen.
Hana bleef naar Jack kijken.
Gisteravond voelde ineens veel verder weg dan een paar uur.
‘Huh?’
Jack opende één oog. ‘Hoe lang doe je dat al?’
Hana keek onschuldig. ‘Wat?’
‘Staren.’
‘Ik staarde niet.’
‘Geruststellend.’
Hana glimlachte. Jack schoof iets dichter naar haar toe.
‘Hoe laat is het?’
Hana keek naar de wekker. ‘Te vroeg.’
‘Dat is geen tijd.’
‘Voor een zondag wel.’
Hij liet zijn hoofd weer in het kussen zakken.
‘Eindelijk iets waar we het wetenschappelijk over eens zijn.’
Hana lachte zacht. ‘Je bent irritant in de ochtend.’
‘Je wist waar je aan begon.’
‘Nee,’ zei Hana. ‘Eigenlijk niet.’
Jack keek haar aan.
Even zei geen van beiden iets. Hana voelde opnieuw diezelfde verlegen warmte van gisteravond.
‘Goedemorgen,’ zei Jack.
‘Goedemorgen.’
Een tijdje later stond Hana bij het raam met een kop warme chocolademelk in haar handen. Veel te zoet, maar warm.
Beneden bewoog de stad tussen de gebouwen. Bussen, taxi's, fietsers. Verder weg lagen de groene heuvels rond Seoul onder een dunne ochtendnevel.
Jack kwam naast haar staan met een glas granaatappelsap.
‘Gezond,’ zei Hana.
‘Ik probeer indruk te maken.’
‘Daar ben je een beetje laat mee.’
Jack keek haar aan. ‘Dus ik heb al beet?’
Hana nam een slok om haar glimlach te verbergen. ‘Dat zei ik niet.’
‘Je bloost anders wel.’

‘Drink je sap, Reid.’
Ze gaf hem een zachte duw met haar schouder. Jack bleef naast haar staan.
Hana keek naar buiten.
Een felle reflectie schoot over het raam.
Haar glimlach verdween langzaam.
Zonlicht tegen glas. Een fractie van een seconde. Meer niet. Toch bleef haar blik erop hangen.
Jack keek opzij. ‘Je doet het weer.’
Hana keek hem aan. ‘Wat?’
‘Nadenken.’
‘Dat doe ik wel vaker.’
‘Niet op die manier.’
Hana keek opnieuw naar het raam.
Licht. Glas. De elektronicazaak van gisteren. De demonstratie op het scherm. Japanse precisie-optiek.
En daarachter een herinnering die verder terugging.
Tokio. Leni.
Hana zette haar kop neer. ‘Jack.’
Hij keek op. ‘Dat klinkt gevaarlijk.’
‘Weet je nog waar Leni’s demo op dat symposium in Tokio over ging?’
Jack dacht even na.
‘Kwantumcommunicatie, toch? Iets met qubits die informatie via licht konden versturen.’
Hana draaide zich naar hem toe. ‘Ja. Ongeveer.’
‘Dat klonk alsof ik ternauwernood voor een examen ben geslaagd.’
‘Je krijgt een voldoende.’
‘Royaal hoor.’
‘Leni's team werkte aan een kwantumnetwerk waarbij qubits via een optische interface met elkaar konden communiceren.’
Jack knikte. ‘Dat herinner ik me. Niet hoe het werkte, maar wel wat ze probeerden.’
Hana haalde haar tablet uit haar tas en opende een leeg notitievenster.
‘Wij proberen al maanden meer capaciteit uit één architectuur te halen. Meer qubits, betere foutcorrectie, langere coherentie. En het is niet genoeg.’
Ze begon te typen.
‘Wat als we het probleem verkeerd bekijken? Wat als één grotere processor niet de oplossing is?’
Jack keek naar haar. ‘Wat dan wel?’
‘Meerdere kleinere.’
‘Dat klinkt als meerdere kleinere problemen.’
Hana keek op. ‘Luister.’
‘Ik luister.’
‘Als we afzonderlijke kwantumprocessors via Leni's optische interface met elkaar kunnen verbinden, kunnen we de belasting verdelen.’
Jack dacht even na. ‘Dus je hebt twee computers die met elkaar kunnen praten.’
‘Kwantumprocessors.’
‘Prima. Twee kwantumprocessors die met elkaar kunnen praten.’
Jack nam een slok granaatappelsap.

‘Waarom moeten ze dan doen alsof ze één computer zijn?’
Hana wilde antwoorden.
Ze deed het niet.
Jack zag haar gezicht veranderen.
‘Was dat toevallig een goede vraag?’
‘Hou even je mond.’
Hij glimlachte.
Hana liep langzaam naar het raam.
Waarom inderdaad?
Ze probeerden al maanden één systeem steeds groter te maken. Eén architectuur. Eén kwantumkern waarvan steeds meer werd gevraagd.
Maar dat was niet noodzakelijk.
Niet als het werk kon worden verdeeld.
Niet als de AI kon bepalen welke berekening naar welke processor ging.
Ze draaide zich om.
‘Leni levert de wegen. Ons AI-systeem regelt het verkeer.’
Jack trok een wenkbrauw op. ‘Dat klinkt bekend.’
‘Jouw vergelijking. Niet zelfingenomen worden.’
Hana typte verder.
‘De AI bepaalt welke berekeningen naar welke processor gaan. Verschillende machines, verschillende taken, maar gecoördineerd als één systeem.’
Jack knikte langzaam. ‘Een netwerk.’
‘Precies.’
Hij zag de opwinding in haar gezicht. ‘Dat is hem, hè?’
‘Misschien.’
Hana typte verder.
Toen stopte ze.
De glimlach verdween.
‘Nee.’
Jack keek op. ‘Dat klonk een stuk minder enthousiast.’
‘De interface is snel genoeg. Dat is het probleem niet.’
‘Wat dan?’
‘Coherentie.’
Jack wachtte.
Hana legde de tablet neer.
‘Zodra je twee processors werkelijk als één systeem wilt laten rekenen, moet de koppeling veel stabieler zijn dan tijdens Leni’s demo in Tokio.’
‘Hoeveel stabieler?’
‘Veel.’
‘Wetenschappelijke term?’
‘Extreem wetenschappelijk.’
Jack nam nog een slok.
Hana liep naar het raam. Het idee was er nog. Ze voelde het.
Maar nu zag ze ook het probleem.
‘Het licht moet informatie tussen de systemen overbrengen zonder dat de kwantumtoestand onderweg te veel wordt verstoord. Iedere afwijking telt. Temperatuur. Ruis. Verlies in de koppeling. Uitlijning.’

‘Dus de software kan het.’
‘Waarschijnlijk.’
‘En de hardware niet.’
Hana keek naar hem. ‘Misschien.’
‘Dat betekent bij jou nee.’
‘Het betekent dat ik het nog niet weet.’
Jack glimlachte. ‘Dat betekent bij jou absoluut nee.’
Hana negeerde hem.
Ze keek opnieuw naar haar notities. De architectuur klopte. Daar was ze bijna zeker van.
Het probleem zat niet in het idee.
Het zat in de wereld waarin dat idee moest functioneren: materiaal, warmte, licht.
De natuur hield zich nu eenmaal niet aan een whiteboard.
Jack zag haar denken. ‘Leni bellen?’
Hana stopte haar tablet terug in haar tas. ‘Leni bellen.’
‘En daar gaat onze rustige zondagochtend.’
Hana keek hem aan. ‘Moet je maar niet met een wetenschapper naar bed gaan.’
Jack trok een wenkbrauw op. ‘Ik hoor nog steeds geen spijt.’
‘Dat heb ik ook niet.’ Bij de receptie liet Hana een huurauto regelen.
Een halfuur later reden ze de parkeergarage uit. Seoul was inmiddels verder wakker geworden.
Jack zat achter het stuur. Hana had hem na een korte discussie de autosleutels gegeven.
‘Je rijdt aan de verkeerde kant,’ had hij gezegd.
‘Jij komt uit Australië.’
‘Precies. Ik heb ervaring met verkeerde kanten.’
Dat argument had nergens op geslagen.
Toch reed hij.
De eerste kilometers praatte Hana nog over het probleem, maar al snel werd ze stil.
Jack liet haar denken.
De hoge gebouwen stonden verder uit elkaar. Tussen de woonblokken verschenen steeds vaker beboste hellingen.
De stad trok zich niet abrupt terug; ze leek langzaam ruimte te maken voor het landschap eronder.
Wegen bogen tussen de heuvels door. Op sommige plekken lag de ochtendnevel nog als een dunne sluier tussen de bomen.
Jack wierp een blik opzij. ‘Je bent stil.’
‘Ik denk.’
‘Dat is niet hetzelfde.’
Hana keek hem aan. ‘Jij bent stil.’
‘Ik geniet van het uitzicht.’
‘Jij?’
‘Ik kan genieten.’
‘Dat moet ik nog verifiëren.’
Jack glimlachte.
Zijn rechterhand verliet even het stuur toen hij zijn jas bij zijn borst recht trok.
Daar zat de beveiligde telefoon.
Hana zag de beweging. ‘Wat?’

‘Niets.’
Ze bleef hem aankijken. ‘Je deed iets.’
‘Ik trok mijn jas recht.’
‘Waarom?’
‘Omdat hij scheef zat.’
‘Hij zit nog steeds scheef.’
Jack keek kort naar beneden. ‘Nu je het zegt.’
Hana kneep haar ogen iets samen. ‘Je bent slecht in liegen.’
Jack keek weer naar de weg.
‘Dat is beroepsmatig een nogal ernstige beschuldiging.’
‘Dan moet je beter oefenen.’
Ze keek weer naar buiten.
Hij keek naar Hana, haar hoofd tegen de hoofdsteun, haar blik op de beboste hellingen.
Hij kon haar iets vertellen.
Niet alles.
Alleen dat Canberra aanwijzingen had voor een mogelijk lek binnen KIST.
Maar zelfs dat mocht hij haar niet vertellen.
De woorden kwamen niet. Niet omdat hij haar niet vertrouwde. Juist daarom.
Hana wees voorbij de laatste hoge gebouwen. Een beboste kam.
‘Toen ik hier net werkte, reed ik soms expres deze kant op.’
‘Waarom?’
‘Omdat je vanuit het laboratorium vergeet dat de wereld groter is dan het probleem waar je naar kijkt.’
Jack glimlachte. ‘En werkte het?’
‘Soms. De andere keren bedacht ik onderweg een oplossing en reed ik terug.’
‘Natuurlijk.’
De tunnel eindigde. Zonlicht vulde opnieuw de auto.
Voor hen lagen groene hellingen, daken tussen de bomen en verderop de moderne gebouwen van het onderzoeksgebied.
Hana keek naar buiten. ‘Mooi, hè?’
Jack antwoordde niet meteen. ‘Ja.’
‘Je keek niet eens.’
‘Ik keek voordat jij het vroeg.’
‘Handig antwoord.’
‘Beroepsdeformatie.’
Een paar minuten was er alleen het zachte geluid van de banden.
‘Gisteren was goed,’ zei Jack.
‘Ja. Vooral zonder badge.’
Hana keek naar de bergen.
‘Tokio voelde vroeger altijd als iets onafgemaakts. Gisteren iets minder.’
Jack keek kort opzij. ‘Dat is behoorlijk optimistisch voor jou.’
‘Geniet ervan. Ik herhaal het niet.’
‘Te laat. Opgeslagen.’
‘Geheime dienst?’
‘Uitstekend geheugen.’
Hana keek hem aan. Jack hield zijn blik op de weg.
De telefoon drukte nog steeds tegen zijn borst.

‘Jack?’
‘Ja?’
Ze zweeg even. ‘Laat maar.’
Hij keek opzij. ‘Wat?’
‘Je bent vandaag ergens anders met je hoofd.’
Zijn handen bleven rustig aan het stuur.
‘Misschien probeer ik kwantummechanica te begrijpen.’
‘Kwantumcommunicatie.’
‘Zie je? Hopeloos.’
Ze lachte.
Het moment was voorbij.
Jack wist niet of hij daar opgelucht over was.
Het KIST-terrein verscheen tussen de bomen.
Bij de toegangspoort controleerde een bewaker hun badges en zwaaide hen door. De weg liep verder omhoog. Door de takken glinsterden de glazen gevels van de onderzoeksgebouwen in de ochtendzon.
Hana ging rechter zitten.
Jack zag de omslag meteen: de vrouw die naar de bergen had gekeken maakte plaats voor Dr. Hana Parker, wetenschapper en onderzoeker.
Hana had haar gordel al los voordat de auto stilstond.
‘Rustig,’ zei hij.
‘Geen tijd.’
‘Tien minuten geleden bestond er nog meer dan dit probleem.’
Hana opende haar portier. ‘Dat was filosofische Hana.’
‘En nu?’
‘Nu lost ze het op.’ Ze stapte uit.
‘Ik parkeer wel,’ riep Jack haar na.
Het portier viel dicht.
‘Ik parkeer wel,’ zei hij.
Binnen rook het naar de zoete citrusgeur van yuja-cha, gekoelde lucht en apparatuur die nooit wist dat het zondag was.
Het grootste deel van de verdieping was leeg.
Hana liep rechtstreeks naar haar werkplek. Jack zette twee bekers groene matcha op tafel.
‘Eén voor jou.’
‘Dank je.’
‘En één voor mij, omdat ik inmiddels weet hoe dit gaat.’
Hana startte haar terminal en vond de oude map uit Tokio.
TOKYO PHOTONICS SYMPOSIUM
DISTRIBUTED QUBIT INTERFACE — SANTOS ET AL.
PACIFIC QUANTUM PHOTONICS INITIATIVE / PROJECT LUMEN
Schema's, meetwaarden en verliescurves verschenen.
Jack keek mee. ‘Dit is het moment waarop je mij kwijtraakt.’
‘Je hebt het lang volgehouden.’
Hana scrolde door twee grafieken en stopte.
Jack zag haar houding veranderen. ‘Wat?’
‘Hier.’

‘Dat helpt mij niet.’
Hana wees naar een reeks meetpunten.
‘Hun overdracht was snel genoeg.’
‘Dat zei je vanmorgen.’
‘Ja.’
Ze scrolde verder.
‘Maar kijk naar de foutmarge.’
Jack keek naar de grafiek alsof hij door voldoende concentratie kon afdwingen dat die begrijpelijk werd.
‘Veel?’
‘Te veel.’
‘Voor wat jij wilt.’
‘Veel te veel.’
Hana leunde achterover.
Daar was de grens.
Niet theoretisch.
Niet hypothetisch.
Leni had hem gemeten.
Jack keek naar Hana. ‘Bel haar.’
Hana aarzelde. ‘Ik heb Leni al een tijd niet gesproken.’
‘Jullie zijn toch bevriend?’
‘Ja. Dat betekent niet dat we elkaar iedere week bellen.’
‘Wanneer voor het laatst?’
Hana dacht even na. ‘Een paar maanden geleden. Ze zat toen weer in Manila.’
Jack zag de twijfel op haar gezicht.
‘Bel haar. Ik kan zien dat je het wilt.’
Hana keek Jack vragend aan. ‘Op zondag?’
‘Ze heeft ooit drie dagen lang ‘Dumpling Jack’ tegen me gezegd. Bel haar.’
Hana pakte haar telefoon en selecteerde Leni.
De verbinding ging over.
Geen antwoord.
Ze probeerde het nogmaals.
Bezet.
Jack keek naar haar. ‘Misschien slaapt ze.’
‘In Manila?’
‘Mensen slapen daar ook.’
‘Leni nauwelijks.’
‘Dat klinkt ongezond.’
‘Probeer haar dat maar eens uit te leggen.’
Hana probeerde het nog één keer.
Ditmaal werd opgenomen.
Leni verscheen op het scherm. Haar haar zat los en ze droeg een donkere trui. Achter haar brandde een bureaulamp.
‘Hana?’
‘Hoi, Leni.’
Leni keek haar een paar seconden aan.
‘We hebben maanden niet gesproken en jij belt me op zondagochtend.’

‘Ik weet het.’
‘Dus je hebt een probleem.’
‘Misschien.’
Jack boog zich in beeld.
Leni's ogen werden groter. ‘Dumpling Jack.’
Jack sloot even zijn ogen. ‘Zeven jaar.’
‘Goed werk verdient erkenning.’
Hana begon te lachen. ‘Fijn. Jullie zijn elkaar niet vergeten.’
Leni keek weer naar Hana. ‘Laat horen.’
‘Die optische interface van de demo uit Tokio.’
Leni's gezicht veranderde. ‘Wat is ermee?’
‘Wat als we hem niet gebruiken voor communicatie tussen losse qubits, maar tussen afzonderlijke kwantumprocessors?’
Leni zei niets.
Hana ging verder.
‘Meerdere kleinere processors. Ons AI-systeem verdeelt de berekeningen. Jouw interface verzorgt de koppeling. Niet één enorme kwantumcomputer, maar een gedistribueerde architectuur.’
Leni bleef stil.
Hana wees naar de grafiek op haar scherm.
‘Ik weet dat de foutmarge te hoog is. Dat zie ik. Maar als we de coherentie in de fysieke koppeling kunnen stabiliseren—’
‘Wacht.’
Hana stopte.
Jack keek van haar naar het scherm.
Leni was nu volledig wakker.
‘Zeg dat laatste nog eens.’
‘De coherentie?’
‘Nee. Daarvoor.’
Hana fronste. ‘Meerdere processors via jouw optische interface.’
Aan de andere kant bleef het stil.
‘Leni?’
Leni keek niet meer naar Hana. Ze keek ergens naast haar scherm.
Alsof daar iets lag wat ze lange tijd niet had willen zien.
Toen keek ze terug.
‘Hana…’
Een stilte.
‘Dat hebben we geprobeerd.’

HOOFDSTUK 6

Zeven minuten

Zondag 6 juni
Pentagon / Arlington, Virginia – Verenigde Staten
13:38 EDT

'Je hoeft niet binnen te komen om te weten waar de deur zit.'
— Yusef Nouri —

Om 13.38 uur stond Harry Wheeler voor de laatste beveiligingscontrole van het Pentagon. Hij keek naar de klok boven de doorgang.
Nog twee minuten.
'Goedemiddag, Mr. Speaker.'
Harry glimlachte naar de beveiliger.
'Dat hangt ervan af wat jullie me vandaag gaan vertellen.'
De man lachte beleefd.
Harry niet. Niet echt.
Onder zijn overhemd voelde het zwarte horloge plotseling zwaarder dan in Havana.
Yusefs stem zat nog in zijn hoofd.
13:40 — entry. 13:43 — contact. 13:47 — abort.
Geen improvisatie.
Harry had hem in Havana uitgelachen. Nu vond hij het een uitstekend advies.
De beveiliger controleerde zijn pas en gebaarde naar de detectiepoort. Harry liep erdoorheen.
Niets.
Geen alarm. Geen stem die hem terugriep.
Alleen het normale geroezemoes van een gebouw waarin duizenden mensen werkten aan de veiligheid van een land dat geen idee had wat een van zijn machtigste politici werkelijk kwam doen.
Aan de andere kant wachtte een kolonel.
'Mr. Speaker.'
'Kolonel.'
'Generaal Whitmore verwacht u.'
Harry keek nog één keer naar de klok.
13.40.
Precies.
'Dan moeten we een generaal niet laten wachten.'
Ze liepen verder.
Harry kende het Pentagon goed genoeg om er niet meer van onder de indruk te zijn. Hij was hier tientallen keren geweest voor briefings, begrotingsbesprekingen en commissievergaderingen.
Vandaag keek hij anders naar het gebouw.
Iedere deur. Iedere camera. Iedere terminal. Iedere militair die hem groette.
Normaal waren het onderdelen van de Amerikaanse macht.
Vandaag waren het obstakels.
'Rustig weekend gehad, sir?' vroeg de kolonel.
Harry keek hem aan.

Havana flitste door zijn gedachten. De muziek. De rum. Yusef. De sigaren. Zijn Hawaiishirt met de fedora erbovenop.
Hij glimlachte. ‘Buitengewoon rustig.’
De kolonel knikte. ‘Goed om te horen.’
Harry voelde de spanning nu toch echt oplopen.
Ze sloegen rechtsaf.
Achter een glazen wand zat een kleine commandoruimte. Vier mensen werkten achter beeldschermen.
Ze liepen door.
Nog een gang.
Een beveiligde deur.
De kolonel hield zijn pas tegen de lezer.
Groen.
De deur ging open.
Harry keek niet naar zijn horloge.
13.41.
Een paar kilometer verderop zat Yusef Nouri alleen in een gehuurde kamer.
De gordijnen waren dicht. Op tafel stonden een telefoon, twee gesloten apparaten en een glas peer-gembersap dat hij nog niet had aangeraakt.
De oude Iraanse rial lag naast zijn rechterhand.
Hij liet de munt langzaam over zijn knokkels rollen.
Op het scherm voor hem stond maar één regel.

WAITING

13:41:17.
Hij kon nog niets doen.
Dat was het moeilijkste deel.
Harry moest eerst op de juiste plek komen. Pas daarna kon Yusef bepalen of hun plan werkelijk zo slim was als het in Havana had geklonken.
13:41:39.
Geen signaal.
De munt rolde terug over zijn vingers.
13:42:02.
Nog steeds niets.
Yusef keek naar zijn telefoon.
Geen bericht.
Goed.
Als Harry hem nu een bericht stuurde, zou hij hem persoonlijk vermoorden.
13:42:21.
Het scherm veranderde.
Een kleine indicator verscheen.
Yusefs legde de munt neer.

PROXIMITY DETECTED

Een tweede regel.

Hij boog zich iets naar voren.
‘Kom op, Harry.’
Generaal Whitmore stond bij de deur van de briefingruimte.
Breedgeschouderd, grijs haar, uniform zo perfect dat Harry vermoedde dat zelfs de kreukels toestemming nodig hadden.
‘Mr. Speaker.’
‘Generaal.’
Ze schudden elkaar de hand.
‘Dank dat u op zondag tijd voor me heeft.’
Whitmore glimlachte. ‘U was degene die erop stond.’
‘Daarom waardeer ik het extra.’
De generaal wees naar de deur.
‘U wilde weten hoe voorbereid we zijn op een strategische raketdreiging.’
‘Ik wil vooral weten waar al dat geld blijft dat het Congres jullie ieder jaar geeft.’
Whitmore lachte.
Harry ook.
Daar was hij goed in.
Mensen ontspannen. Mensen laten praten. Mensen laten vergeten dat achter iedere grap een man zat die precies wist wat hij wilde.
Ze liepen naar binnen.
De ruimte was kleiner dan Harry had verwacht. Een lange tafel. Drie grote schermen. Twee officieren.
Aan de zijwand stond een werkstation.
Harry voelde de puls.
Kort.
Eén keer.
Hij liet niets merken.
‘Moet ik teleurgesteld zijn?’
Whitmore keek hem aan. ‘Waarover?’
‘Ik verwachtte op zijn minst een enorme rode knop.’
Een van de officieren lachte.
Whitmore schudde zijn hoofd.
‘Die bewaren we voor de buitenlandse staatshoofden.’
‘Verstandig.’
Harry keek naar het grote scherm.
Niet naar zijn pols.
Niet naar het werkstation.
Niets bijzonders.
Alsof zijn hart niet plotseling sneller klopte.
De generaal liep naar het hoofdscherm.
‘Wat u hier gaat zien, valt onder een verhoogd classificatieniveau.’
Harry trok een beledigd gezicht.
‘Generaal, ik ben Speaker of the House.’
‘Dat weet ik.’
‘Mijn moeder vertrouwt me zelfs.’
‘Dat is een aanzienlijk betere aanbeveling.’

Harry glimlachte.
Onder tafel bracht hij zijn rechterhand naar zijn linkerpols.
Twee klikken.
Heel zacht.
Klik. Klik.
Daarna liet hij los.
Yusefs scherm veranderde.

SESSION REQUEST

HANDSHAKE

Een seconde later:

RELAY ACTIVE

Yusef ademde langzaam uit.
‘Goed.’
Het eerste deel werkte.
Op zijn scherm verschenen technische identificatiegegevens van het systeem waarmee Harry contact had gemaakt.
Geen kaarten. Geen raketposities. Geen operationele plannen.
Yusefs ogen bewogen over de informatie.
Segmentnummer. Authenticatielaag. Terminalklasse.
Toen:

RESTRICTED GATEWAY

Yusef fronste.
De volgende poging werd onmiddellijk geweigerd.

ACCESS DENIED

Nogmaals.

ACCESS DENIED

Hij leunde achterover.
Harry was binnen.
Maar niet waar hij dacht dat hij was.
‘Verdomme.’
Op het hoofdscherm verscheen een kaart van Noord-Amerika.
Generaal Whitmore begon zijn uitleg.
Harry luisterde werkelijk.
Dat was belangrijk.
Een man die alleen deed alsof hij luisterde, werd wantrouwd. Een man die vragen stelde, werd vertrouwd.
‘Dus als een lancering vanuit de Stille Oceaan komt?’
Whitmore wees naar een lijn op de kaart.
‘Dan wordt die eerst door onze externe sensorketen opgepikt.’
‘Hoe snel?’
‘Afhankelijk van oorsprong en traject.’

Harry liep een paar passen dichter naar het scherm.
Daarmee kwam hij ook dichter bij het werkstation.
‘En als iemand probeert die sensoren te misleiden?’
De generaal keek hem aan.
‘Daarom hebben we meerdere onafhankelijke systemen.’
‘Redundantie.’
‘Precies.’
Harry knikte.
‘Duur woord voor: we vertrouwen onszelf niet.’
Whitmore glimlachte. ‘Duur, maar effectief.’
De demonstratie veranderde.
Op de kaart verschenen meerdere objecten. Verschillende banen. Verschillende waarschuwingen.
Harry keek ernaar.
‘Welke is echt?’
Een officier begon uit te leggen hoe satellieten, radar en andere waarnemingen gezamenlijk een dreigingsbeeld vormden.
Harry luisterde.
Deze keer vooral naar wat níét werd gezegd.
Hij keek naar de generaal.
‘Dus als iemand niet de raket uitschakelt, maar ervoor zorgt dat jullie naar de verkeerde kijken?’
De ruimte werd een fractie stiller.
Whitmore keek naar hem.
‘Dan hebben we een ernstig probleem.’
Harry knikte langzaam.
‘Dat dacht ik al.’
Hij keek naar het grote scherm.
Maar zijn aandacht lag bij het netwerk.
Daarvoor was hij gekomen.
Hij controleerde zijn horloge.
13.44.
Te laat om iets nieuws te proberen.
Geen improvisatie.
Yusef zag inmiddels hoe de verbinding was opgebouwd.
De eerste laag had hij.
Daarachter zat een tweede.
Afgescheiden.
De terminal waarmee Harry contact had gemaakt, kon informatie tonen die uit een ander systeem kwam.
Maar dat achterliggende systeem zelf bleef buiten bereik.
13:44:31.
Yusef kon verder zoeken.
Misschien bestond ergens een fout. Een vergeten koppeling.
Maar iedere extra poging vergrootte de kans dat iemand aan de andere kant iets opmerkte.
Harry had één taak gehad.

Een opening vinden.
Die opening bestond.
Yusef kon er alleen niet doorheen.
Hij keek naar wat hij wél had.
Systeemnamen. Interne tijdstempels. Verwijzingen naar een beveiligingsdomein.
Eén aanduiding keerde meerdere keren terug.

STRATEGIC DEFENSE / INTERNAL

Toen verscheen een nieuwe regel.

SOURCE QUERY

Yusef verstijfde.
Nogmaals.

SOURCE QUERY

Iets aan de andere kant keek terug.
Harry, dacht Yusef.
Een jonge kapitein aan de zijkant van de briefingruimte keek naar zijn scherm.
Zijn wenkbrauwen gingen iets omhoog.
Harry zag het.
Niet lang.
Een halve seconde.
Maar hij zag het.
De kapitein tikte iets.
Keek opnieuw.
Harry bleef naar de generaal luisteren.
‘En hoeveel van dit systeem is volledig automatisch?’
Whitmore antwoordde.
Harry hoorde de woorden nauwelijks.
De kapitein keek opnieuw naar zijn scherm, daarna naar het werkstation.
13.45.
Nog twee minuten.
De kapitein stond op.
Harry draaide zijn hoofd niet.
Whitmore wees naar een nieuwe projectie.
‘Hier ziet u de verschillende detectielagen.’
‘Indrukwekkend.’
De kapitein liep naar het werkstation.
Harry zette één stap opzij.
Niet naar de deur.
Alleen naar een beter zicht op het scherm.
De kapitein ging zitten.
Toetsen tikten.
Whitmore praatte door.
‘Het belangrijkste is dat geen enkel onderdeel zelfstandig beslissend is.’
Harry glimlachte.
‘Dat klinkt bijna democratisch.’